

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

45. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

11. LISTOPADU 2012

Z obsahu:

Co je to víra?

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
24. října 2012
- strana 2 -

Rok víry

- strana 4 -

Na slovíčko

- strana 4 -

Vyvýšení svěťce - pád bezbožníků

- strana 5 -

Záchrana maďarských Židů

Kurt Weiß

- strana 6 -

Skrze kříž ke spáse

- strana 7 -

Početí a zrození Antikrista (3)

- strana 8 -

Pohled do hlubin duše Benedikty

Bianchi Porro (7)

Divo Barsotti

- strana 9 -

Vigilie

za počatý lidský život
sobota 1. prosince 2012
před 1. nedělí adventní
- strana 12 -

J. V. Myslbek (1848-1922): Svatá Anežka

Editorial

Toto číslo Světla odráží různé aspekty naší víry, není jen o duchovním životě, ale o životě vůbec. Je ze života.

Svatý otec nám nejprve dává odpověď na základní otázku: Co je to víra? Je nejen darem Božím, ale také svobodným lidským úkonem. Hloubkou svého zamyšlení nám dává Svätý otec opět nově a náročněji prožívat krásný a zároveň těžký dar víry.

Hloubka naší víry pak ovlivňuje celý náš život: účinnost modlitby; morální pevnost našeho charakteru i v těžkých životních situacích; dává nám odvahu postavit se na stranu slabých a utiskovaných; vede nás správným směrem k jedinému pravému a věčnému štěstí Bohu i přesto, že nám svět klade do cesty nemalé překážky... Vše nalezneme v tomto čísle Světla, když budeme pozorně číst jednotlivé texty.

Co je však třeba v těchto dnech zvlášť zdůraznit – víra nutně vyžaduje angažovanost ve veřejném životě, je to morální povinnost každého křesťana, a to na jakémkoliv místě ve společnosti. Připomínáme si svatořečení Anežky České a s tím získanou svobodu po pádu komunismu (str. 5–6). Někomu se mohlo zdát, že máme vyhráno navždy. Vidíme a zažíváme, že tomu tak není. Právě tehdy, když můžeme svobodně žít svou víru, jsme ohroženi snad ještě více. Musíme citlivěji rozlišovat, ani před sebou samými ani před druhými se nerozpakovat brát za svůj životní zákon Kristovo evangelium.

Jedno je jisté – naše pozemská pouť je cestou kříže (str. 7). Přičemž ten nejtěžší kříž – naše hříchy – vzal na sebe Ježíš. A On je naše naděje, že i my jednou dojdeme ke slávě vzkříšení. Snad právě s touto myšlenkou můžeme číst stránky nového čísla Světla. A uvidíme tak i přes zdánlivou převahu zla, že Kristus nakonec vítězí.

Daniel Dehner

Co je to víra?

**Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 24. října 2012**

Drazí bratři a sestry, minulou středu jsem v souvislosti se zahájením *Roku víry* začal novou řadu katechezí o víře. A dnes bych se spolu s vámi chtěl zamyslet nad jednou základní otázkou: Co je to víra? Má ještě smysl víra ve světě, kde věda a technika otevřely horizonty, jež byly donedávna nemyslitelné? Co znamená věřit dnes? V naší době je vskutku nezbytné obnovit výchovu k víře, která zahrne jistě i poznání jednotlivých jejích pravd, ale především bude vycházet z opravdového setkání s Bohem v Ježíši Kristu, z lásky a důvěry k Němu, takže obsáhne celý život.

Dnes se spolu s mnoha příznaky dobra šíří kolem nás také určitá duchovní spoušť. Někdy lze z jistých událostí, o kterých denně slyšíme, nabýt dojmu, že svět nesměruje k budování mírumilovnějšího a bratrštějšího společenství. Samotné pojetí pokroku a blahobytu má také svoje stinné stránky. I přes velkolepost vědeckých objevů a technických úspěchů se zdá, že dnešní člověk opravdu není svobodnější a lidštější; přetrvávají četné formy vykořisťování, manipulace, násilí, útisku, nespravedlnosti... Určitý typ kultury vychovával k pohybu jenom na rovině věcí, toho, co lze vyprodukovat, a k víře jenom v to, co lze vidět a rukama nahmatat. Na druhé straně však roste také počet těch, kteří pocíťují dezorientaci a ve snaze hledat za pouhou horizontální rovinou skutečnosti jsou ochotní uvěřit ve všechno, i v opak. V tomto kontextu se vynořuje několik zásadních otázek, které jsou mnohem konkrétnější, než na první pohled vypadají: jaký smysl má život? Existuje budoucnost pro člověka, pro nás a pro nové generace? Jakým směrem orientovat volby naší svobody, aby vyústění života bylo dobré a šťastné? Co nás čeká za prahem smrti?

Z těchto nepotlačitelných otázek vysvítá, že svět plánování, přesných výpočtů a experimentů, či jedním slovem samo vědecké poznání nestačí, třebaže je pro člověka důležité. Je nám zapotřebí nejenom materiálního chleba, potřebu-

jeme lásku, smysl a naději, bezpečný základ, pevný terén, který nám pomůže žít opravdu smysluplně i v krizi, v temnotě, v obtížích a každodenních problémech. Právě to nám dává víra. Je to důvěryplné svěření se určitému »Ty«, kterým je Bůh, jenž mi dává odlišnou, ale neméně pevnou jistotu, než je ta, kterou mi poskytuje přesný výpočet či věda. Víra není jednoduchým intelektuálním souhlasem člověka s jednotlivými pravdami o Bohu; je to úkon, kterým se svobodně svěřuji Bohu, jenž je Otcem a má mne rád; je přilnutím k onomu »Ty«, které mi dává naději a důvěru. Toto přilnutí k Bohu jistě není bezobsažné a dává nám vědomí, že se nám sám Bůh ukázal v Kristu, dal nám spatřit svoji tvář a každému z nás se stal opravdu bližním. Bůh dokonce zjevil, že jeho láska k člověku, ke každému z nás, je nezměřitelná: na kříži nám Ježíš Nazaretský, Syn Boží učiněný člověkem, ukazuje tím nejjasnějším způsobem, kam až dospívá tato láska: až k darování sebe samého a naprostému obětování. Tajemstvím smrti a zmrtvýchvstání Krista sestupuje Bůh až na dno našeho lidství, aby je přivedl zpět k sobě a pozvedl je do své výše. Víra je úkon, kterým věříme v lásku Boží, která neochabuje v setkání s lidskou špatností, tváří v tvář zlu a smrti, nýbrž je schopna přetvořit každou formu otroctví a darovat možnost spásy. Mít víru tedy znamená setkat se s oním »Ty«, s Bohem, který mne nese a příslibuje nezničitelnou lásku, která věčnost nejenom očekává, ale dává; znamená to svěřit se Bohu postojem dítěte, které dobře ví, že všechny jeho potíže, všechny jeho problémy jsou v bezpečí v matčině »Ty«. Tato možnost spásy skrze víru je dar, který Bůh nabízí všem lidem. Myslím, že bychom ve svém každodenním životě, poznamenaném někdy dramatickými problémy a situacemi, měli častěji rozjímat o tom, že křesťansky věřit znamená s důvěrou se svěřit hlubokému smyslu, který nese mne i svět, onomu smyslu, který si nejsme schopni obstarat,

Dokončení na str. 13

K Ježíši se schází velké množství těch, kteří jej *rádi poslouchají*.⁽¹⁾ I ty patříš mezi ně, proto si pospěš a soustřeď se co nejlépe, abys mohl čerpat užitek z jeho slova.

Již několikrát jsi byl svědkem střetů mezi farizeji, zákoníky a Ježíšem. V těchto sporech nejde o osobní prestiž, ale o zásadní otázku. Ježíš, který je tak milosrdný k zlodějům a nevěstkám, zaujímá nesmiřitelný postoj vůči pokrytectví a pýše, které jsou hlavním důvodem jeho neshod s židovskými předáky. Způsob jejich chování nemá v Božím království místo. Nyní, když má kolem sebe ty, kteří mu dychtivě naslouchají s upřímností a prostotou, pokládá za nezbytné důrazně varovat před farizejským kvasem.

Tito pokrytci se proto všemožně snaží vystupovat před druhými jako spravedliví, aby o tom přesvědčili i sami sebe. Místo k sebepoznání směřují tak ke stále větší zaslepenosti, ze které jen těžko nacházejí východisko. Neusilují totiž o opravdovou duchovní velikost, nýbrž sobecky si osvojují pouze vnější znaky postavení, které jim však nepatří. Na jejich varovném příkladu ti Ježíš chce ukázat, že pýcha a sebeláska se netýkají jen těch, kdo jsou v jejich zajetí, ale nakonec poškozují celé společenství. Samolibá povýšenost je totiž porušením spravedlnosti. Pokrytečtí předáci využívají i duchovní službu spíše k tomu, aby uspokojili svou nenasytnou ješitnost. Nediv se proto, že je vlastní slepota přivádí až k bezcitnosti a bezohlednosti, takže se nestydí *vyjít vdovy* v domněni, že je k tomu opravňuje jejich postavení. Křivdí nejvíce těm nejubožejším, protože zneužívají jejich prostou a bezelstnou důvěru. Ti nejchudší jsou sami vděční za každou maličkost a sebemenší službu, a když dávají, ani je nenapadne, že by někdo byl schopen zneužívat jejich štědrosti. A tak je pokrytci a příživníci bezostyšně vyjadají a ještě si troufají *děkovat Bohu, že nejsou jako ti ostatní*⁽²⁾. Ty však se varuj se jejich ducha! Nemohou být ospravedlněni, protože jsou přesvědčeni, že ospravedlnění nepotřebují. *Posihne je tedy tím přísnější soud.*

Aby ti ukázal opačný postoj, odvádí tě Ježíš do chrámu. Posad' se s ním proti chrámové pokladnici. Pozoruj lidi, kteří přicházejí se svými dary. Vidíš tu majetné jedince, kteří okázale vkládají svůj do-

Cena daru

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Chudá vdova
dala víc než všichni ostatní.*

mněle velký obnos. Nezapomněli na toho, komu přinášejí svůj dar, když jim tak záleží na tom, aby je viděli lidé? Všimni si však té chudé utrápené ženy. Ta se nijak nesnaží upoutat na sebe pozornost. Čeká spíše, až kolem nikdo nebude. Její dar, který přináší, se úplně ztrácí v její sevřené dlani. Ty dvě drobné mince by sotva upoutaly pozornost lidí. Jak by také mohly, když jsou v lidských očích tak nepatrné. O to více si jich všimá Pán.

Těm bohatým totiž stačilo sáhnout do své pokladnice, aby sem ostentativně přinesli jen ze svého nadbytku. To, co odevzdali, se nijak nedotkne jejich blahobytu. V jejich darech není ani láska k potřebným, ani úcta k Bohu. Vzdávají spíše poctu sami sobě a ani nechápou, že tím vlastně ty druhé ponižují. Ta chudá vdova vůbec neví, co je to nadbytek. Chce-li také přijít a přinést svůj dar, musí se při vši své skromnosti ještě více uskromnit. Dává dokonce ještě více. Dává tu do chrámové pokladnice kus sebe samé. Nemyslí na sebe a nemusí tedy myslet ani na lidské ocenění a chválu, a to ji uschopňuje z celé duše myslet jen na Boha. Bůh hodnotí skutečnou velikost daru podle velkodušnosti srdce. A tak, aniž by kalkulovala, ukládá vdova u Boha vlastně celé svoje jmění na nejvyšší, nekonečný úrok.

Bohu nedáváš proto, že by to Bůh potřeboval. Vždyť všechno, co jsi a co máš, je od něho. Myslíš, že Bůh se neumí postarat, aby potřební měli to, co potřebují? Nepotřebuje tvé peníze, ale tvou velkodušnost a solidaritu. Tvůj dar je pravým darem, je-li výrazem tvé úcty k Dárci všeho dobra a současně výrazem důvěry v jeho starostlivou otcovskou péči. Ten, kdo dává velkodušně Bohu, je stejně velkorysý i k bližním. Cestou k překonání sociální propasti mezi majetnými a chudými nejsou drobtý, které boháči dávají ze svého nadbytku, ale to všechno, co učinila chudá vdova, když si poslední sousto odtrhla od úst. Ona se nepoměřuje s těmi, kteří mají více než ona, ale spíš se sklání k těm,

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 17,10–16

Prorok Eliáš šel do Sarepty. Přišel k bráně města, a hle – jedna vdova tam právě sbírala dříví. Zavolal ji a řekl: „Prosím, dej mi trochu vody v nádobě, abych se napil.“ Když mu pro ni šla, zavolal na ni: „Vezmi s sebou také kousek chleba!“ Ona odpověděla: „Jako že je živ Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeného, ale jen hrst mouky v hrnci a trochu oleje ve džbánu. Právě sbírám pár kousků dřeva, pak půjdu a upeču z toho sobě i svému synu. Najíme se a umřeme.“ Eliáš jí řekl: „Bud' bez starosti, jdi a udělej, jak jsi řekla. Nejdřív z toho upeč mně malou placku a přines mi to, pak půjdeš a upečeš sobě a svému synu. Neboť tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Nevyprázdni se hrnec s moukou a neubude ve džbánu s olejem až do dne, kdy Hospodin sešle déšť na zemi!“ Ona tedy šla a udělala podle Eliášových slov a jedla ona, on i její syn po drahý čas. Z hrnce se mouka nevyprázdnila a ze džbánu oleje neubývalo podle Hospodinova slova, které promluvil skrze Eliáše.

2. čtení – Žid 9,24–28

Kristus nevešel do svatyně, zbudované lidskýma rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha. A není třeba, aby víckrát obětoval sám sebe, jako velekněz vchází do velesvatyně rok co rok s cizí krví, jinak by byl musel trpět už mnohokrát od stvoření světa. Ale zjevil se teď na konci věků jednou provždy, aby svou obětí odstranil hřích.

Dokončení na str. 12

kterí mají ještě méně, aby se s nimi rozdělila i o to poslední. Velkodušní, třeba jsou chudí a mají dost důvodů k tomu, aby si chránili tu svou trošku, nepočítají, zda jim přebývá, ale snaží se pomoci všim, co mají, a sami přijímají dary s pokornou obavou, zda tím nepoškodili někoho potřebnějšího. *Hospodine, který zachováš věrnost na věky, zjednáváš právo utlačeným a dáváš chléb lačným, podporuješ sirotky a vdovy, otevři také oči slepým a vysvoboď ty, které uvěznilo pokrytectví a pýcha.*⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mk 12,37; ⁽²⁾ srov. Lk 18,11;

⁽³⁾ srov. resp. žalm 146

Svatý otec Benedikt XVI. na začátku Roku víry všechny věřící vybídl, aby rozjímali Krédo – pro poznání hloubky pravd zde obsažených a z toho nutně plynoucích zásad pro mravní život člověka. Pamětliví papežových slov, vybíráme text k zamyšlení z knihy sv. Ludvíka M. Grigniona *Tajemství svatého růžence* o tom, jak víra žitá z Kréda, je důležitá pro účinnost naší modlitby:

„Protože *Krédo* neboli *Apoštolské vyznání víry*, které říkáme na křížku růžence, je svatou zkratkou a přehledem křesťanských pravd, je modlitbou velice záslužnou, neboť víra je východisko, základ a počátek všech křesťanských ctností, všech věčných ctností a všech modliteb, jež jsou Bohu milé. *Credere enim oportet accedentem ad Deum*. – Kdo se chce přiblížit Bohu modlitbou, musí začít tím, že uvěří. (srov. Žid 11,6) A čím víc bude mít víry,

Rok víry KRÉDO

tím bude jeho modlitba silnější a záslužnější a bude více ke slávě Boží.

Výpovědi Apoštolského vyznání vysvětlovat nebudu, ale nemohu neprohlásit, že jeho první tři slova: *Credo in Deum*, protože zahrnují úkony všech tří božských ctností – víry, naděje a lásky – mají úžasnou účinnost při posvěcování duše a srážení zlého. Těmito slovy ne jeden světec zvítězil nad pokušeními, zejména proti víře, naději nebo lásce, ať už v životě, nebo v hodině smrti. Byla to poslední slova, která svatý Petr Mučedník napsal, jak nejlépe mohl, prstem do písku, když už měl hlavu rozseknutou úderem šavle, který mu jeden heretik zasadil, a byl před posledním vydechnutím.

Protože víra je jediný klíč, který nám dává vstoupit do všech Ježíšových a Ma-

riiných tajemství ve svatém růženci, je třeba začít tím, že se s velkou pozorností a zbožností pomodlíme Krédo; a čím bude naše víra živější a silnější, tím záslužnější bude růženec.

Naše víra musí být živá a rozžívána láskou, tedy abychom se dobře modlili svatý růženec, musíme být v milosti Boží nebo ji hledat. Je třeba, aby víra byla silná a stálá, to znamená, že nesmíme ve svatém růženci hledat jen jeho pocítelnou chuť a duchovní útěchu, nesmíme ho zanechat, poněvadž máme nespočet nedobrovolných rozptýlení v duchu, podivnou nechuť v duši, úmornou otrávenost a téměř stálou zemdenost v těle. Není zapotřebí chuti, ani útěchy, ani vzmachů, ani slz, ani stálého nasazování představivosti, abychom se růženec modlili dobře. Pouhá víra a dobrý úmysl stačí: *Sola fides sufficit*. (Hymnus *Pangue lingua*, čtvrtá sloka: Stačí sama víra.)“

Dobře si vzpomínám na 12. listopad 1989. Tehdy jsme ještě jako bohoslovci litoměřického semináře byli spolu s dalšími poutníky z bývalého Československa na svatořečení Anežky České v Římě. Bylo to nádherné nadýchnutí se svobody ve Věčném městě, a když jsme se vrátili, začalo to vřít i u nás. Demonstrace ve městech, nabitá kated-

rála sv. Víta, kde kardinál Tomášek vyběhl k odvaze. Náš národ – díky příměluve našich svatých patronů a zásahu nebes – se vydal novým směrem. Byla mu nabídnuta svoboda, se kterou ne jeden neuměl zacházet. Mnozí to pochopili takto: Máš svobodu. Dělej si, co chceš. Bez ohledu na druhé, bez ohledu na Boží zákony! – Důsledky takto špatně chápané svobody cítíme dodnes. Jenže pravým uplatněním svobody člověka je konat dobro, svou vůli sjednotit s vůlí Boží a nechat se jí přetvářet. Takto se nechal přetvořit i svatý František a františkánské hnutí zasáhlo i Anežku z rodu Přemyslovců.

Jako princezna byla zasnoubena německému císaři Jindřichu VII., ale ze zasnub sešlo. Cítila, že ji volá někdo jiný, Král všech králů a císařů. Zasnoubila se Bohu, založila klášter klarisek Na Františ-

ku. Už za svého života byla považována za svatou, ale za blahoslavenou byla prohlášena až r. 1874 papežem Piem IX. zásluhou kardinála Schwarzenberga.

Její svatořečení v r. 1989 přineslo naší zemi svobodu. Není radno ji zneužívat, ale naopak je třeba uplatnit ji ve prospěch dobra. Je známo proroctví litoměřického probošta Pappouška, podle kterého nastane v Čechách šťastnější doba, až bude nalezen Anežčin hrob. Byla pochována v kapli Panny Marie. Lidová tradice pak říká, že za husitských válek byly její ostatky přeneseny do bezpečí, neznámo kam. Nedávné pokusy najít ostatky v kostele sv. Haštala v Praze byly bezvýsledné.

Nezapomínejme na svatou Anežku Českou, její příměluva je mocná! Kolik zářků se stalo na její příměluvu! Její svátek se dříve slavil 2. března, dnes se slaví 13. listopadu.

Dodnes mi zní v uších překrásná píseň k její cti ze svatořečení v Římě, jejíž text napsala v r. 1930 B. Dlouhá a zhubl r. 1988 B. Korejs:

V Čechách se stmívá, víra tu mizí, modlitba hyne i mravy ryzí.

Berlu svou vztáhni, znamení kříže, ať všechny Čechy zas k Bohu víže.

Na slovíčko

Anežko naše, blažená, milá, tys české země růžička bílá, vykvetši jednou za řadu věků. Zavaž si srdce Čechů svých k vděku.

Nachový plášť tvůj noha tvá deptá, zašlápní pýchu, kde v duši šeptá. Z bohatství dáváš plničkou dlaní, mamonu kletbu změň v požehnání.

Chudobu volíš, chudým jsi matkou, zhrdat uč světskou rozkoší vratkou, v trpícím bratru vidět uč Krista, jenž v nebi ctnosti odměnu chystá.

Smířilas hněvy, vyplelas sváry, zhoj české duše ten neduh starý, jímž český národ nebe dal v sázku, u Boha vypros věrnost a lásku.

Modlitbou znalas vznášet se k Pánu, nauč nás nebes obléhat bránu; modlitba vroucí v nebi vše zmůže. Kdo kromě Boha kdy nám pomůže?

Čistotou srdce tvoje se skvělo, pro vášně lidské dost vytrpělo. Zachovej, vzácná Ochrano země, čisté a svaté své české plémě!

P. Jiří Polášek

Svatořečení Anežky České (nar. kolem r. 1211 – zemř. 2. 3. 1282), dcery českého krále Přemysla Otakara I., v roce 1989 předznamenovalo v našich moderních dějinách příchod politické svobody. S vyvýšením české světice na oltář padl do prachu ďábel, skončil komunismus, který ničil národ i církve dlouhých 40 let. Český a slovenský lid byl osvobozen i na přímluvu svaté Anežky – ne k pasivní materialistické volnosti, svévoli, ale ke svobodě činu, obnovy podle vůle Boží.

Beatifikace se Anežka Česká dočkala sice teprve roku 1874 a svatořečení až zmíněného roku 1989, veškerý český lid však ctil Anežku jako svatou nepřetržitě od její smrti. Kvůli dobrotě srdce a svatosti života byla našemu národu vždy milá a blízká. V zástupu českých světců, našich světel, vystupuje spolu se sv. Václavem a sv. Ludmilou a je jistě i dnes ideálem použitelným proti novodobým falešným vzorům předkládaným některými médii k destrukci duší.

Její kanonizace, dlouhodobě připravovaná kardinálem Františkem Tomáškem, se uskutečnila 12. listopadu 1989 a o pět dní později se zhroutil vláda komunistů v Československu. Anežčinou branou jsme vešli do svobody lesem trikolour, úsměvů a nadějí. Přišla svoboda a s ní příležitost obnovit Boží a přirozený řád v naší vlasti. Míra, jakou katolíci této příležitosti využili, stejně jako rozdíl mezi reálnou a proklamovanou polistopadovou svobodou, je jiné téma, ustavičně podrobované kritice. Zůstane námětem pro jinou úvahu. My se nyní přidržme věhlasné Přemyslovny.

U nás i v jiných starých křesťanských národech ujařmených bolševiky orodovaly zástupy národních světců, až navzdory trvajícím mohutným silám východního rudého impéria zvítězili sv. Anežka a sv. Václav v Čechách, sv. Štěpán v Maďarsku, sv. Hedvika a sv. Stanislav v Polsku, sv. Bonifác a sv. Vít ve východním Německu a početná rodina dalších světců nad hlasateli pyšné vzpoury proti Bohu.

Za svobodou, euforií a nadšením však krácel nový, ještě záluďnější nepřítel – liberalismus, institucionalizované sobectví, adorování lidského individua, vzbouřenecké protipřítelství Bohu a veškeré autoritě, jenž přišel s požadavkem podřídit Boží zákon a ob-

Vyvýšení světice – pád bezbožníků

jektivní mravní normy lidské vůli, případně je proměnit tak, aby vyhovovaly tomuto světu a jeho náladám, módním trendům a ideologiím. Výsledkem jeho působení je relativizace pravdy víry a nespočet dalších políčků do tváře Ukřižovaného.

Při 20. výročí Anežčiny kanonizace poznamenal pražský arcibiskup Miloslav kardinál Vlk, že svatá řeholnice Anežka zasáhla svou kanonizací do politických událostí naší doby. Nutno dodat, že měla podíl i na politických událostech 13. století. Ve své době nebyla pouze organizátorkou duchovního života (uvedení klarišek do Čech, založení křižovnického řádu jako původně špitálního bratrstva, zbudování kláštera Na Františku, zakládání kostelů), ale byla i přímým aktérem politických událostí. Jako františkánská abatyše a zároveň princezna panujícího přemyslovského rodu se těšila uznání doma i v cizině, u papežů, korunovaných hlav, soudobých světců i prostého lidu. Když roku 1249 povstal Přemysl Otakar II. proti svému otci a Anežčinu bratrovi, panujícímu králi Václavu I., sjednala mezi nimi abatyše Anežka smír. Ve sporu Přemysla Otakara II. s Rudolfem Habsburským, kdy český panovník usiloval o korunu římského krále, hájila zájmy přemyslovské dynastie a českého státu. Pomáhala všem radou a útěchou. Dokázala léčit silou modlitby a vlastní přítomností u nemocného. Zázračně pomáhala trpícím.

Svatá Anežka měla vzor ve své tetě, sv. Hedvice Slezské, která ji vychovávala v klášteře ve slezské Třebnici. U této své příbuzné seznala Anežka, jak mocně pů-

sobí její milosrdenství na přetváření lidských duší a na zmírňování pozemských béd. Podpora výchovy kněžského dorostu, zakládání sirotčinců a špitálů a další skutky duševního i tělesného milosrdenství – to všechno ovlivňovalo mladou Přemyslovnu a utvářelo její osobnost k obrazu vlastní tetě. Blahodárný vliv na její směřování měly i další význačné ženy té doby, sv. Klára, sv. Alžběta Duryňská nebo její další teta, svatojiřská abatyše Anežka.

Vlastností světců bylo, že žili ve stálé Boží přítomnosti a cokoli konali, bylo k Boží chvále. Jejich předností také bylo, že měli smysl pro potřeby běžných lidí a zároveň dokázali odhalit bludy a hereze, které hrozily svěst lid. Sv. Anežka a její současnice, sv. Alžběta Duryňská a sv. Hedvika Slezská, byly milosrdné a pracovité, nebyly liberální ani indiférentní. Jejich svědectví víry by se nesneslo se zásadou, že pravdu lze „vydiskutovat“. Uměly označit blud a odlišit jej od pravdy. Nejen v sociálním fundátorství, péči o potřebné a v osobní svatosti, ale také v jasném katolickém myšlení jsou vzorem pro dnešní katolíky. Udržely víru pro sebe a posilovaly ji v druhých. Neznaly poraženectví, kterým dnes ochořela zejména západní část Starého kontinentu, zarůstající zvolna mešitami. Modlily se a sloužily v přímém ohrožení střední Evropy, do které se valily tatarské hordy. A ve své práci neustávaly.

Přemyslovská abatyše vynikala náboženskou horlivostí při povznesení církve v naší vlasti, obětavostí v sociální oblasti i angažovaností v politické sféře. Její působení můžeme označit za integrální. Zejména svým zájmem o veřejné záležitosti ukazuje i katolíkům 21. století, laikům i kněžím, že by měli být aktivní ve společenském životě. I kněží by se měli umět vyslovit k sociálním a politickým problémům, aby jejich ovečky nebyly uváděny v pohoršení nebo v omyl. I kněží jsou součástí národa, pastýři svého stáde, veřejné osoby, voliči... – zkrátka plnohodnotní občané své republiky. Už se nemusí bát a držet se stranou lidu. Izolace, do které je vmanévrovali komunisté, už dávno minula. ▶

► Ti, kteří přináší vznešenou Oběť na oltáři a jednají tak v osobě samého Krista, již nemusí ustupovat před levicí, která odjakživa umlčovala církev s poukazem na nepřípustnost klerikálního vměšování kněží do politiky a ovlivňování věřících. Pokrokáři totiž chtěli mezi věřícími lovit sami, a každá konkurence je škodlivá. Chytře tím eliminovali církev jako možného konkurenta, který by si snad dovoľoval tmářsky zasahovat do jejich (jak jinak než) demokratické masové agitace, mající vázat voličský potenciál. Jak demokratické: já můžu přesvědčovat – ty ne. Když se církev v moderní době nechala zahnat do kouta, její odpůrci se cítili logicky silnější. A s každým ústupem církve protináboženské síly zdolávaly snadněji další hradby obce Boží. Proto, důstojní otcové, nebojte se říct jasné kazatelské slovo! Jaká jsou kritéria pro to, koho má katolík volit, jak se má zachovat v politice. Odpovězte na tyto a další související otázky. Lidé chtějí znát jasnou odpověď.

Jak se v tomto obrazu současnosti jeví sv. Anežka? Je vzorem naděje – pracovala pro církev a náš lid navzdory omezenosti zdrojů a v trvale neklidné politické době, plné svárů křesťanských panovníků a tatarské hrozby. Neptala se, jestli má její konání smysl, jestli není všechno marné, nebude-li střední Evropa smetena asijskými nájezdníky. Její idealistický přístup si musíme osvojit i my, současní katolíci.

Jak ošidné je liberální bezbožecké srovnání středověké „nesvobody“ s moderní volností! Středověká svoboda se realizovala v řádu křesťanského světa a vše směřovalo k Boží oslavě. Dnešní volnost zbavuje člověka jistoty Autority, přičemž mu nalže, že je sám svým pánem, sám sobě autoritou a zákonodárcem. Neumí ho

však už nadchnout, jako to uměla církev a rytířská kultura středověku. Proti skutečným duchovním ideálům mu nabízí jen bludné plody osvícenského humanismu nebo (pro ty méně filosoficky zdatné) ubohou a škodlivou zábavu ve světě drog a sexu. V nejnovější době se liberálové, socialisté a pokrokáři a různí dědici osvícenství a jakobínství soustředí na destrukci křesťanských hodnot, na potlačení identity národů a svobody rodiny. Rozbředlou náhražkou za někdejší dědictví otců se má stát duchovní synkretismus a anonymní kosmopolitismus, v němž neexistuje stabilní spirituální ani světská domovina. Na tuto destrukci hodnot jsou levicovní liberálové dokonce hrdí. Pro každého myslícího člověka to znamená duchovní umírání Evropy, realitu na hony vzdálenou jasností středověkého křesťanského ducha.

Přítom jak relativní je srovnání svobody 13. století, kdy východní a střední Evropa trpěla tatarskými vpády, s materiální bezstarostností a vnějškovou konsenzuálností naší postmoderní doby! Dnešní Evropa si žije nad poměry ostatního světa, avšak kvůli neexistenci autentické duchovní křesťanské jednoty se vynořují démoni kultury smrti, unavenosti civilizací, odpadu od víry...

Je však třeba spolu se sv. Anežkou moudře obhospodařovat dědictví otců a nerezignovat tváří v tvář lidské pasivitě a převaze nepřátel. Nepromarněme svobodu danou nám Boží milostí a Anežčinou přímluvou před 23 lety! Království Kristovo se nerealizuje pouze v liturgii a okrsku posvátné kněžské činnosti. Výzva k jeho naplňování, podle sil a možností, se týká všech lidí a všech dob.

Ať tedy během oslav pádu komunismu v naší zemi není jméno svaté Anežky zastiněno světskými činiteli, kteří figurovali v politických událostech zmíněného historického obratu. Nechť je této tiché, vzdělané a zbožné ženě z rodu Přemyslova prvořadě vzdávána v tento den (17. listopadu) dík a chvála za přímluvu tak mocnou, že pohnula i základy bezbožeckého systému. Ať její přímluva odvrátí také blud liberalismu, který ohrožuje naši zemi.

Svatá Anežko Česká, jež jsi nám vyprosila národní svobodu, oroduj za nás!

PhDr. Stanislav Vějvar

Záchrana maďarských Židů

V sérii dokumentů „Církev a Židé“ dokládá Dr. Kurt Weiß mnohostranné úsilí katolické církve o záchranu Židů v Třetí říši. V tomto příspěvku popisuje události v Maďarsku před koncem 2. světové války. Kollem 200 000 maďarských Židů děkuje za záchranu svého života zásahům Vatikánu a pomoci katolické církve v místě jejich záchranu. Velkou roli sehrával přitom Angelo Rotta, tehdejší papežský nuncijs a doyen diplomatického sboru v Budapešti. Již předtím pomohl apoštolský nuncijs mnoha bulharským Židům vydáním křestních listů a povoleními výjezdu do Palestiny. V roce 1997 byl v Yad Vashem zapsán do seznamu „Spravedlivých mezi národy“.

Když v březnu 1944 vstoupily německé oddíly do Maďarska, žilo zde asi 750 000 Židů. Na pokyn Sv. otce Pia XII. se apoštolský nuncijs v Budapešti Angelo Rotta a kardinál primas Justinián György Serédi zasazovali znovu a znovu o záchranu Židů. Po několika ústních protestech předal nuncijs maďarské vládě 15. května 1944 písemný protest. 25. června zaslal papež říšskému náměstkovi Miklósovi Horthymu telegram, ve kterém ho vyzval, aby uplatnil všechny své možnosti a vliv, aby tak mnoho nešťastných bylo uchráněno bídy a bolesti.

Horthy projevil zájem. Poručil, aby deportace byly zastaveny. Němci se dověděli o těchto zásazích, protože hlídali hlavní poštovní úřad v Budapešti. Hitler vůbec nedbal na papežovu intervenci. Na jeho příkaz předal ministr zahraničí Ribbentrop prostřednictvím svého zplnomocněnce Horthymu poselství, aby papež nevyhověl. Eichmann tak pokračoval v deportacích.

28. října 1944 vyzval papež maďarského primase Serédiho, aby se intenzivněji zasadil o záchranu těch, kteří byli pronásledováni kvůli svému původu. Serédi proto 8. listopadu požádal v energické nótě ministerského předsedu Döme Sztójaye, aby zastavil hrůzy deportací. ►

CÍRKEV VEDENA DUCHEM SVATÝM

27. října 2012 skončilo zasedání biskupského synodu o nové evangelizaci. Na závěr dopoledního zasedání Benedikt XVI. v krátké improvizované promluvě mj. řekl: „Třebaže církev cítí poryv protívětru, přesto vnímá především vanutí Ducha Svatého, který nám pomáhá a ukazuje správnou cestu.“

Podle České sekce Rádia Vatikán

Skrze kříž ke spáse

V nedávných dnech vyšla kniha Miloše Doležala *Jako bychom dnes zemřít měli* (více na str. 16), která je svědectvím o životě, kněžství a mučednické smrti číhošťského faráře **P. Josefa Toufara** (1920–1950). Jde o známý případ z roku 1950, který dokládá tvrdé praktiky tehdejší komunistické moci, jež se nezastavila před ničím, ani před zkárou lidského života. P. Toufar k nám může promlouvat i dnes, nejen svým životem, ale i slovem – jak dokládá kapitola z uvedené knihy:

V prachu země odpočine si naše uštvaná hlava

25. září je P. Toufar pozván ledečským děkanem Václavem Slavičkem, aby byl kazatelem při slavnosti svěcení obrazu Ukřižovaného v ledečském chrámu sv. Petra a Pavla. V kázání mj. pronesl:

„Proč přišli jste sem dnes ze všech stran, proč opustili jste své rodiny a přišli i z těch nejdálkových vesniček ledečského děkanství – proč naplnili jste tyto posvátné prostory vašeho starobylého děkanského chrámu Páně? My přišli jsme sem proto, abychom slovem i srdcem uctili Kristův kříž, abychom se poklonili lásce božského Spasitele, který je znamením Boží lásky, našeho spasení a vykoupení. – Boží láska – moře – oceán. (...)

Draží v Kristu! Kříž do doby Krista Pána byl znakem hanby a potupy, ale smrtí Kristovou stal se znamením naší spásy a vykoupení. Kříž jde celým našim životem, od kolébky až k hrobu. Jeho znamením neumělou ručkou značí své čilko malé dítě stejně tak jako stařec, když loučí se s tímto světem. Když přišli jsme na svět – jeho znamení bylo prvním pozdravem naší maminky – a snad se již pamatujete na ten první krok do života, na první cestu do školy. I vy nejstarší snad ještě dnes cítíte tu maminčinu tvrdou ruku, jak vás žehkala, a jak vás líbala – a když odchá-

zeli jsme do světa za práci a existencí, zase že loučení končilo se znamením sv. kříže, a pak konečně, když na hřbitově již poslední vteřina nás dělila od naší drahé zesnulé bytosti, zase třemi křížky loučili se a dali poslední Sbohem. A pak přijde i jednou doba naší smrti a v prachu země odpočine si naše uštvaná hlava – ale ani smrti ještě není skončeno účastenství sv. Kříže pro nás. (...)

Draží v Kristu! Péči vysoce důstojného p. děkana Slavička byl zhotoven a za chvíli bude vysvěcen obraz Spasitele na misijní křížek u vchodu kostela. Bude vám útěchou v nejtěžších chvílích vašeho života – až bude vaše srdce pukát lítostí a bolestí, když půjdete kolem kříže na děkanský úřad hlásit úmrtí nějaké vaší drahé bytosti, až budete přímo zoufalí – zastavte se na minutku u nohou našeho svatého Kříže a snad uslyšíte i vy slova Páně: A vy všichni, kteří jdete touto cestou, pozorujte a vizte, zda bolest vaše je větší, než bolest má – neboť kdo chce za mnou přijít, zapři sebe sama, vezmi hřích svůj a následuj mě. Ano, přátelé moji, jsme zde v slzavém údolí a naše cesta je cesta křížová – ale netrpíme, před námi jde Kristus Spasitel a my jdeme v jeho šlépějích – a kříže, které na nás posílá, trpělivě a pokorně neseme, abychom jedenkrát skrze umírání jak z kříže ke slávě vzkříšení přivedeni byli. Amen.“

► V době mezi papežskými telegramy se události střídaly. Zatímco Horthy dal transporty zastavit, nařizoval Eichmann vysílat nové a nové vlaky. 20. října 1944 poručil uspořádat pochod smrti 22 000 Židů k rakouské hranici. Papežský nuncius nařídil, aby průvod doprovázel konvoj nákladních vozů, a poslal jim církevní ochranné dopisy. Podařilo se tak zachránit 2000 Židů, 20 000 jich však zahynulo.

Nuncius, kněží a řeholnice vystavili 150 000 ochranných listů a 20 000 pasů. V kláštorech a církevních zařízeních byly ukryty tisíce Židů. Přesné počty jsou uvedeny v díle maďarského historika Jenő Levaie *Věk tajného komanda. Papež Pius XII. nemlčel* (Köln-Müngersdorf 1966, v češtině nevyšlo).

„Maďarsko stálo pod bubnovou palbou protestních dopisů proti deportacím Židů,“ říká Raul Hilberg. Ve svém díle *The Destruction of European Jews* se zmiňuje o rozhovoru ze 4. června 1944 mezi Hitlerovým vyslancem v Maďarsku Veessenmayerem a maďarským říšským zástupcem Horthym. Ten si stěžoval na každodenní nával protestních telegramů od švédského krále, Červeného kříže ze Švýcarska a z Vatikánu. Dne 5. června upozornili maďarský ministerský předseda Veessenmayera, že maďarská vláda je zavalena telegramy od papeže a švédského krále a nuncius několikrát denně zasahuje.

21. srpna 1944 předal nuncius maďarské vládě nótu, ve které diplomaté v Maďarsku zastoupených mocností protestují proti obnovení deportací maďarských Židů.

Horthy, který se jako křesťan Židů vždy zastával a snažil se uzavřít separátní mír, byl 15. října 1944 Němci zatčen a držen v domácím vězení. Ministerským předsedou se stal Szálasi, vůdce antisemitských kolaborantů. Nuncius Rotta od něho obdržel příslib, že Židé nebudou deportováni ani zabijeni, ale nasazení v Maďarsku na nucené práce. Tento slib nebyl dodržen. Proto předal nuncius maďarské vládě protest neutrálních mocností, jenž vyzýval tyto antisemity, aby respektovali zahraniční ochranné listy a pasy.

Ve spolupráci s Červeným křížem vydal nuncius v listopadu velký počet bílých ochranných listů. Jeden úředník Červeného kříže falšoval křestní listy a průkazy. Nuncius Rotta mu řekl: „V tom, co děláte,

můj synu, má Bůh a Ježíš velké zalíbení, protože zachraňujete nevinné lidi... Pokračujte k Boží slávě ve své práci.“

Když sovětské bomby zničily nunciaturu v Budapešti, zeptal se Rotta papeže, co má dále dělat. Pius XII. odpověděl, aby zůstal v Budapešti, dokud jen bude moci pro Židy něco udělat. 25. prosince sepsal Rotta opět spolu s neutrálními státy další protestní nótu proti pronásledování Židů. Rotta odvážně odmítl uprchnout z Budapešti před vstupem sovětských vojsk.

Celkem na 100 000 budapeštských Židů, kteří byli zčásti ukryti v církevních objektech, bylo 10. února osvobozeno, když

Rudá armáda zvítězila. Dalších 100 000 v celém Maďarsku přežilo díky pomoci Vatikánu.

* * *

Když byl v dubnu 1943 úřadující ministerský předseda Nikolas Kállay na audienci u Pia XII., řekl mu papež, že je pro něho bolestným překvapením, že Němci jsou schopni tak strašných zločinů. V době, kdy byl v Německu nunciem, neviděl u německého národa žádné stopy antisemitismu. Kállay o tom píše knize *Hungarian Premier* (Londýn 1954).

Kirche heute 10/2012

Přeložil Iš-

Početí a zrození Antikrista (3)

Prosba Božího Syna k Otcí, aby ušetřil lidi

Mne, který jsem podle Tvého nařízení vzal na sebe šat těla, trápí, že moje údy, především ty, které byly se mnou spojeny křestní koupelí, se mě zřikají a propadají výsměchu ďábelské pohany, když poslouchají a uctívají syna záhuby. Já přesto opět vyjímám z nich a přijímám k sobě ty, kteří jen uklouzli; ale buřiče a ty, kteří setrvávají ve zlém, zavrhuji. Otče, protože jsem Tvůj Syn, pohled' na Mě ve své lásce, s jakou jsi Mě poslal na svět, uvaž moje rány, skrze které jsem na tvůj příkaz lidí vykoupil. Ukazují Ti je, aby ses smíloval nad těmi, které jsem vykoupil, nedopusť, aby byli vymazáni z knihy života. Pro Krev z mých ran, přiveď je zpět k lítosti, aby ten, který pohrdá mým vtělením a mým utrpením, nepanoval nad nimi zkázou.

Proto nyní, vy všichni lidé, kteří toužíte opustit Hada a vrátit se ke svému Stvořiteli, dejte pozor na to, že Já, Syn Boha a Syn člověka, ukazují za vás svému Otcí své rány. Proto na kolena, která jste skláněli před pýchou malomocného Odpuřce, padněte v čistotě víry před svým Otcem, který vás stvořil a vdechl do vás dech života (Gn 2,7).

Vyznejte z celého srdce všechny své hříchy, aby vám, kteří jste v tělesné či duševní trýzni, podal svou silnou a nepřemožitelnou ruku a vytrhl vás od ďábla a ode všeho zlého.

Tak mluví Syn k Otcí a doporučuje Mu své údy. Bere je v ochranu, aby skutečně náleželi ke své Hlavě a nepohltila je zhouba první i poslední zkázy. Neboť kdykoliv se probudí zlymi skutky lidí Otcův hněv, ukazuje Mu Syn své rány, aby kvůli nim lidi ušetřil. On sám neušetřil své tělo, aby ovce, které se ztratily, byly skrze jeho krev přivedeny zpět. Proto také jeho rány zůstanou tak dlouho otevřené, dokud bude svět trvat a hřešit. Proto také Boží Syn žádá od lidí, aby padli na kolena před všemohoucím Otcem, kdykoliv zasluhují jeho ortel, aby vzhledem k ranám, které Syn utrpěl na svém těle a na které se Otec ustavičně dívá, byli osvobozeni ode všeho zlého.

Probuzení Henocha a Eliáše

Avšak poté, co Henoch a Eliáš utrpěli skrze syna záhuby tělesnou smrt, budou se jeho příslušníci velice radovat, že zahynuli. Ale pak, když Duch života oba opět vzkřísí a povznesou vzhůru k oblakům, změní se jejich radost ve smutek a velké zděšení. Protože skrze jejich vzkříšení a povýšení Já, Všemohoucí, dokážu, že vzkříšení a věčný život nemůže žádný nevěřící popírat, neboť v onen den, kdy všechny činy, jimiž lidé hřešili, budou očištěny, také lidé, kteří budou vzkříšeni z mrtvých, pro svou lítost, která se Bohu nejvíce líbí, budou povzneseni k větší slávě, než k jaké byli na počátku stvoření. Neboť tak, jako je celý organismus člověka lítostí otřesen, tak se znějícím hlasem jeho lítosti pohybuje nebe a chváli Boha s cherubíny a všemi jeho bytostmi. Pak bude starý Had skrze vzkříšení Henocha a Eliáše zachvácen rostoucím hněvem. Posílí zvrhlého člověka Antikrista v názoru, že se musí znovu zmocnit trůnu, ze kterého byl svržen, aby bylo zcela zahlazeno vzkříšení Henocha a Eliáše a vzpomínka na Božího Syna. Bude mluvit sám k sobě a řekne si: „V tomto mém synu svedu nyní větší boj, než jaký jsem jednou podstoupil v nebi. Celé mé vůli nebude moci odporovat ani Bůh, ani lidé. Já vím a jsem přesvědčen, že nemohu být poražen. Tak budu také ve všem vítězem.“ Pak syn zhouby shromáždí množství lidí, aby zjevně viděli jeho slávu, jak se bude pokoušet vystoupit na nebe, aby tímto výstupem zcela zahynulo to, co je dosud v katolické víře neotřeseno. Ale když v přítomnosti naslouchajícího lidu bude žádat všechny síly, aby ho při jeho výstupu na nebe přijaly, naplní se slova Pavla, mého věrného služebníka, který hovořil o Duchu Svatém: „A pak se objeví ten bezbožník, ale Pán ho zahubí dechem svých úst.“ (2 Sol 2,8)

Odhalení Antikrista a jeho zničení Kristem

Tomuto výroku je třeba rozumět takto: V té době bude syn záhuby odhalen a bude zjevné všem lidem, že to byl lhář, který měl záměr vystoupit na nebesa. Neboť

Pán a Spasitel lidstva, Boží Syn, ho v této jeho troufalosti usmrtí. Učini tak stejnou silou, v jaké On, Slovo Otcovo, bude soudit celý okrsek zemský spravedlivým soudem. Když se totiž tento syn záhuby bude svým ďábelským uměním pohybovat vzhůru, bude božskou silou svržen a zá-pach síry a smoly ho pojme, takže uteče na hory spolu s lidmi, kteří stojí při něm. Když to oni uvidí a uslyší, pojme je taková hrůza, že se zřeknou ďábla a jeho syna a vrátí se k pravé křestní víře. Proto bude starý Had zděšen sám sebou a řekne: „Nyní jsme i my zmateni. Od nynějška nebudeme mít sílu, abychom si podrobili lidi, jak jsme to dosud dělali.“

Oslava Božího Syna po svržení Antikrista

Ale také všichni ti, kteří věrně věří v Božího Syna, budou naléhavými hlasy oslavovat Boha, jak to napsal můj milovaný a pravý svědek: „Od nynějška patří vítězství, moc a královská vláda našemu Bohu a panování jeho Pomazanému, neboť byl svržen žalobník našich bratří, který na ně žaloval před našim Bohem ve dne v noci. Oni nad ním zvítězili Beránkovou krví a slovem svého svědectví, protože nemilovali svůj život natolik, že by se zalekli smrti.“ (Zj 12,10n) Smysl těchto slov je třeba chápat takto: Nyní, když byl ďábel poražen a jeho syn Antikrist zničen, přišla z Božího nařízení spása, která se nemusí bát žádných ďábelských nebezpečí. Přišla moc, která je zcela zničila, a království, které nade všemi vládne, stojí pod panstvím našeho Boha a plnou mocí neporazitelného Krista, jeho Syna, který se jako pravý Velekněz zasadil za spásu duší. Neboť do věčné záhuby byl svržen tvrdší žalobce a ustavičný pronásledovatel těch, kteří jako my, Boží děti, budou s námi vlastnit nebeské dědictví. Před tváří nejvyššího Stvořitele a Soudce žaloval na ty, kteří souhlasili s jeho různým našeptáváním. A dělal to v každé době jak při duchovním, tak světském dění, protože člověk je vždy hříšný. V prvním boji ztraceného anděla, ve kterém chtěl bojovat proti Bohu, protože chtěl být bohem, Bůh nad ním zvítězil. Předvídal také konečný boj, ve kterém se měl s ním utkat, když jeho syna svrhl a nakonec definitivně zcela zničil. Také ti, kteří Boha vpravdě vyznávají, ho porazili, protože s ním

nesouhlasili kvůli Beránkově krvi, skrze kterou byli vykoupeni a kvůli které snášeli protivenství na svém těle a stali se vítězi. Porazili ho slovem, totiž naukou, kterou jim dosvědčil skrze katolickou víru, která se také rozšířila ze stejného slova, z jakého vzešlo všechno tvorstvo. A oni nemilovali své duše tak, že by je drželi ve svém těle, ale vydali svá těla až na smrt. Podrobili totiž svá těla v mnohém utrpení dočasné smrti, čímž vrátili své duše všemohoucímu Bohu. Neboť jako mučedníci šli raději na smrt, než by zapřeli Božího Syna, raději se podrobili utrpení. Proto skládají Ábel, proroci a ostatní mučedníci, kteří byli usmrceni až do soudného dne, svědectví o Synu Božím, že i On sám podle vůle Otce prolil svou krev.

A tak skončil boj syna záhuby a už nikdy nebude uctíván. Proto se radujte vy, kteří máte příbytek v nebi i na zemi. Po pádu Antikrista se rozšíří sláva Božího Syna.

Poděkování Hildegardy Bohu za dílo stvoření a za její malé dílo

Znovu jsem uslyšela z nebe hlas, který mě naučil těmto slovům:

Nyní buď chvála Bohu za jeho dílo člověka. Za jeho spásu vedl na zemi těžké boje. Zasloužil si, aby byl vyzdvižen na nebesa, aby spolu s anděly oslavil svou tvář v téže jednotě, v jaké je pravý Bůh a pravý člověk. On, všemohoucí Bůh, kéž ráčí tu ubohou ženu, skrze kterou vydal tento spis, pomazat olejem svého milosrdenství. Ona žije bez všeho zajištění a nemá ani to vědění, aby si mohla zakládat na spisech, které skrze vnučení Ducha Svatého zjevila Církvi a které jsou jako hradba velkého města. Ode dne svého narození je totiž zapletena do sítě nemoci a bolestí, takže ve všech žilách, v morku kostí a ve svém těle je soužena trvalými bolestmi. Přesto se Bohu dosud zalíbilo ji vysvobodit, neboť ona skrze komůrku své rozumem nadané duše nazírá duchovním způsobem určitá Boží tajemství.

Zde předložené vidění však tak prostoupilo žíly této ženy, že upadala kvůli nim do hluboké vyčerpanosti a snáze pak pro vyčerpanost trpěla určitou nemocí. Proto vedla způsob života, který se liší od způsobu života lidí, jako dítě, jehož žíly ještě nedozrály natolik, aby mohlo snášet životní způsob různých lidí. Z inspirace Ducha Svatého je její podstatou

Pohled do hlubin duše Benedikty Bianchi Porro (7)

Divo Barsotti nám nabízí příležitost nahlédnout na základě zasvěceného studia deníků a listů Benedikty do duchovního vývoje této pozoruhodné osobnosti. Ze sebevědomé a ctížádostivé talentované dívky se stává charismatická oběť, která postupně zbavena svých smyslů v naprosté odevzdanosti doslova celou svou lidskou bytost vrací s láskou svému Pánu.

Nechybí vět, které mohou napovídat, že Benedikta prožívala mystické zážitky. Již v dopise Nicolettě napsala 10. října 1960 v jistotě, že bude pochopena: *Buď tedy požehnaná za tu radost, kterou jsi mi připravila, příliš velkou pro mne nehodnou; budu až znetvořena radostí: je to, jako by se voda oceánů vlila do škebličky: v jednom okamžiku jsem myslela, že utonu. Ležela jsem dva dni s hořečkou, nic víc, doufám ze všech sil, že se budu moci zbavit této žízně. Svätý Augustin říká. „Okusil jsem Tě, a nyní po Tobě hladovím a žízním. Dotkl ses mě, a planu touhou po tvém pokoji.“* Počáteční slova naznačují neočekávaný zážitek, je v něm zaručně něco mimořádného. Ale v posledním roce svého života se tyto výrazy množí, i když mluva je prostší. Marii Grazii napsala 1. června 1963: *Temnoty jsou ošk-*

livé, a přece vím, že nejsem sama: v mém mlčení, v mé poušti, na mé cestě On je zde: usmívá se na mě, jde přede mnou, dodává mi odvahu, abych mu přinesla nějaký malý drobek lásky. Mnohem výraznějším je nesporně jiný výraz v korespondenci s obvyklou přítelkyní po několika měsících: *Někdy se mi stává, že se nacházím na cestě pod tíhou těžkého kříže. Volám Ho proto s láskou, u jeho nohou, a On mi s láskou položí svou hlavu na můj klín. Chápeš, Marie Grazie? Znáš sladkost těchto okamžiků?* (16. října 1963)

Ještě jistější a pevné je svědectví mystického zážitku, který měl být nyní běžný, v dopise Robertovi 5. července 1963: *Pochopila jsem, že mi bylo zapláceno to, co mi bylo odňato, protože vlastním bohatství Ducha. Ve stejných dnech vysvětlovala: Jako kouzlem nacházím v Něm všechnen*

sloužit. Má svou tělesnou strukturu ze vzduchu, takže je ze vzduchu, z deště, z větru a z každé bouře tak stíhána nemocemi, že nemůže mít vůbec žádnou tělesnou jistotu. Jinak by v ní nemohla přebývat inspirace Ducha Svatého. Ale Boží Duch ji někdy probudil velkou silou své dobroty a osvěžující rosou probouzí z této nemoci jako ze smrti, aby mohla žít na světě ve službách inspirace Ducha Svatého. Všemohoucí Bůh, který každou vyčerpanost a utrpení této ženy skutečně zaznamenal, ráčí v ní dokončit svou milost tak, aby jeho dobrota byla dále oslavována a její duše, až odejde z tohoto světa, se mohla těšit, že bude přijata pro jeho dobrotivost do věčné slávy a bude korunována.

Ale knihu života, kterou je slovo Boží, skrze kterou se všechno stvoření stalo zjevným, a život ze sebe vydechlo především podle vůle věčného Otce, jak to předem nařídil, sdělil tento spis obdivu-

hodným způsobem nikoliv skrze vyspělost v lidském vzdělání, nýbrž skrze prostou, nevzdělanou ženskou osobu, jak to byla jeho vůle. Proto by neměl být žádný z lidí tak smělý, aby k ní rozšiřováním něco přidával nebo krácením odnímal, aby nebyl vymazán z knihy života a vši blaženosti, jaká je pod sluncem, s výjimkou, že se tak stane kvůli vypadnutí slova nebo výrazu, které z inspirace Ducha Svatého mohou být vyjádřeny jednodušším způsobem. Kdo si je jiným způsobem přizpůsobuje, hřeší proti Duchu Svatému, proto mu nebude odpuštěno ani na tomto, ani v budoucím světě. Nyní buď opět vzdána chvála všemohoucímu Bohu ve všech jeho dílech před časem i v čase, protože On je První a Poslední. Tato slova mají přivádět věřící k oddanosti jejich srdce, protože jsou hlásána k užítku věřících od toho, který je První a Poslední.

Konec

Ewig 11+12/1999 (Překlad -lš-)

svůj klid; opřena o jeho rameno, již nikoliv ubohá, nejistá, chudobná, nýbrž bohatá v Duchu, protože když jsem Ho prosila, nezapudil mne. (červenec 1963) Více rozehvělé a dojmavé je její svědectví, které učinila P. Gabrielovi v srpnu posledního roku svého života: *Moje mysl... je ještě jasná, ale jsem velmi unavena! Velmi unavena, otče,... ale cítím se duchovně ještě na nohou, v očekávání, že odpovím „zde“ na jeho výzvu. Povím vám, otče, že jsem slyšela jeho hlas: hlas „Ženicha“! V posledním sdělení Pavle, v předvečer své smrti, se vrací k základním tématům vnitřního zážitku: k Duchu, k plnosti, k radosti. Povím ti, že v těchto dnech se často cítím plná Ducha Svatého. Zdá se, že i uprostřed svého utrpení jsem plná radosti, která není pozemská.* (19. prosince 1963)

Jistěže se studium její mystické zkušenosti nemůže omezovat na těchto několik vět, tyto věty však zjevují její rozlišující znaky. Jejím zážitkem byl vztah lásky. Dopis Nicolettě, na který odpověděla v říjnu 1960, byl příležitostí, kterou chtěl Pán, aby Benedikta uvěřila lásce a mohla přetvořit svou bolestnou cestu na svůj nejintimnější vztah lásky s Kristem. Byla ženou, cítila se být stvořená pro lásku. Benedikta cítila, že si ji vybral On, a odpověděla pohotově a s pokornou velkodušností. Její cesta již nesměřovala ke smrti, ale ke světlu, k božské svatbě s Kristem Pánem. Na této cestě krok za krokem, jak ji nemoc připravovala o všechno, ona se cítila stále plnější. Ne, nebylo to něco pozemského, byla to radost, která anticipovala onu radost nebeskou. Každé zřeknutí se bylo odměněno ještě větším darem: cítila se plná Ducha Svatého. Aby popsala tento stav, nacházela prostotu a hutnost největších slov Pisma svatého.

Bázkivá a horoucí vyznání Benedikty nám ukazují, z jakých zážitků lásky se zrodila její sladkost, její jasnost, její radost, která vítězila nad trápením, nad veškerým strachem. Ve skutečnosti všechno v ní zjevovalo Boha. Již před svou fyzickou smrtí prožívala a dosvědčovala zmrtvýchvstání. Nikdy se nemohla bát. Benedikta již přemohla smrt.

Nechtěl bych říct příliš mnoho, ale její náboženské zážitky, i když o nich výslovně nemluvila, ať už šlo o její úctu k Panně Marii, nebo o ustavičné připomínky Krista a kříže, zpřítomňují především

Boží tajemství, její čistotu a její prostotu. Zdá se, že žila v čisté Boží přítomnosti. V prázdnotě od všech stvořených věcí je pocit plnosti a radosti. Benedikta to vyjadřuje s prostotou a jistotou: *Já vím*, píše. Je zde něco absolutního v této vnitřní zkušenosti, která nezanechává místo ani pro pochybnost, ani pro analýzu: ona i ve své smrti žije.

Její život se v jejím vztahu ke Kristu stává stále více svátkem lásky. To, co bylo příznačné pro poslední měsíce jejího života, bylo jistě zázračné bohatství přátelství: Byla tak plná, že pocítovala potřebu všem něco darovat, přetékala láskou. Solidarita s lidmi byla první hodnotou, kterou postřehla v četbě Bratří Karamazových deset let před svou smrtí; ale lekce Dostojevského přinášela mimořádné plody v jejich posledních měsících: Byla solidární se všemi, a to více křesťan-sky, bliženskou láskou. Cítila, že všichni jsme Boží děti, a proto jedna jediná rodina, ze které nikdo nemůže být vyloučen z naší lásky. Cítila, že musíme zůstat spojeni se všemi, že se musíme semknout do jednoho řetězu a kráčet společně, abychom se všichni spasili; cítila, že musíme zapomínat na sebe, abychom sdíleli bolest druhých. Byla k dispozici, vstřícná ke každému. Zdálo se, že žije jen pro druhé. Napsala: *Láska je přebývání v druhých.* A ona tam skutečně bydlela, její život byl znásoben každým, koho poznala, v každém, koho slyšela mluvit. Nedokázala být lhostejná a nepozorná. Nikdy nežádala nic pro sebe a byla vděčná za každou sebemenší věc. Významné je svědectví jejího otce, strážlivé, ale slavnostní: „Od své dcery jsem se naučil univerzálnímu bratrství a lásce k bližním. Všechno fyzické na ni bylo zcela devastováno, zničen byl sluch a téměř zcela řeč, ale stačila její přítomnost a onen chrtivý hlas, aby ten, kdo byl nablízku, se cítil překonán něčím, co mělo z fyzického jen formu. A to nejen pro jednu kategorii osob, ale pro všechny, pro každý věk, nezávisle na kultuře.“ Jiný podá toto svědectví: „Milovala všechny nesrovnatelnou láskou, konkrétní a ke všem pozornou, jakou může mít jen Bůh.“ (Pier Luigi Bernareggi) Tak jako miluje Bůh, tak živá a konkrétní byla láska Benedikty. Byla to láska k dobru všech, pro jejich spásu; vyjadřují to dopisy Marii Grazii, když jí píše o Umbertovi: *Cítí se*

Umbertův stav. Neuvěříš, jakou bolest mám v srdci kvůli němu. Napsala jsem mu ne proto, abych ti vyhověla, ale protože jsem cítila, že to musím udělat. Ale jak dosáhnout, aby mě pochopil? Jak mohu dospět k víře, kterou, třeba uspanou, má v hloubi srdce? Ty, která ho tak miluješ, s Pánovou pomocí dospěješ tam, odkud je možno s ním otrást. Já nemám slova, která by mu pomohla, nenacházím je. A přece mi srdce pláče, když vím, že někdo hledá Boha, a nechce poznat, že Bůh už klepe na jeho dveře. (25. července 1963) Ale dopis, který napsala Umbertovi, je mimořádný a pulzuje v něm ještě úzkost živé a bolestné lásky.

Jako sestra píše Robertovi, aby mu pomohla svými radami, aby ho podpořila svou modlitbou ve věrnosti k Boží milosti. Píše paní Grecchi, aby ji posílila při smrti jejího synáčka, který spadl do vroucí vody. Všem by chtěla přinést pomoc, ona, která by potřebovala sama všechny a všechno.

Jak žila přátelství! Bratr Corrado může popravdě potvrdit: „Žila přátelstvím ke všem. Její život byl nepředstavitelný bez přátel, které měla. Poslední podzim, když jí maminka slíbila, že ji na Vánoce zaveze do Milána, byla velmi spokojena, stále mi to opakovala. Chtěla si udělat čas, aby se mohla vidět se všemi, které znala.“ Ti, kteří žili v tomto přátelství, potvrzují: „Celý den střídavě jsme s ní rozmlouvali; byly okamžiky, kdy se smála, zpívala s námi (její hlas už nebyl srozumitelný, ale ona velmi ráda zpívala), recitovali nónu a nešpory.“ Přátelství pro ni znamenalo jít společnou cestou.

Když se blížila smrt, stále více se prohlubovalo její mlčení v Bohu, množily se její vztahy přátelství a přítomnost přátel naplňovala její samotu. Nebojovala proti smrti, nechtěla se držet života, který prchal: žila již jako po smrti ve společenství lásky, která je životem v Bohu. Proto její přátelé cítili, že setkání s ní nebylo ubohou iluzí, kterou nabízeli Benediktě, prázdnu útěchou, byla to pro ně naopak pomoc, setkání se samotným Bohem skrze ni. Její přítomnost byla jako Boží svátost.

K přátelům a přítelkyním zde na zemi se připojovali svatí. Ten, který ji spojoval s jedněmi i druhými, byl Pán, kterého milovala a od kterého se cítila milována. Je to jeho jméno a On sám, pro koho jsou jí všichni blízcí. Svatá Terezie jí snad by-

OBŽALOBA VÝBĚROVÉ SPRÁVEDLNOSTI ZÁPADNÍCH KŘESŤANŮ

Pronásledování ze strany islámské komunity, rozpaky a lhostejnost ze strany křesťanů, tak definuje situaci muslimů, kteří našli cestu ke Kristu, Mohammed Christophe Bilek, konvertita narozený v Alžírsku a žijící ve Francii. V listu zaslaném agentuře AsiaNews obviňuje z pokrytectví Evropu, která místo aby zaručovala svobodu svědomí, hájí pouze svobodu muslimů vyznávat jejich víru. „Muslimové, kteří se chtějí stát křesťany, jsou jako děti, které se mají narodit a kterým se upírá právo na existenci,“ popisuje svou životní zkušenost. Konvertitě z islámu se musí ve strachu z násilí a represe ze strany rodiny nebo komunity skrývat i v Evropě. Buďte konsekventní a důvěryhod-

ní alespoň tady, v Evropě, kde se sami dožadujete svých práv, přiznejte stejná práva také svým bratřím, kteří zvolili jinou cestu – apeluje Mohammed Christophe Bilek na evropské muslimy. Daleko tvrdší apel však adresuje svým nynějším spolubratřím, křesťanům. Jako mluvčí zapomínaných komunit žijících uprostřed islámského světa vybízí: modlete se za ně a nezapomínejte. Stačí však připomenout zákony o apostazi, zaváděné spolu se šarijama v zemích, jako je Saúdská Arábie nebo Súdán, aby bylo zřejmé, že je nutné postavit se na jejich obranu radikálněji v evangelijním duchu, v duchu spravedlnosti, pravdy, lásky a bratrství.

Podle České sekce Rádía Vatikán

la ze všech nejbližší. Posledním úkonem jejího života bylo vyslechnutí onoho sebeobětování milosrdné Lásky, které ukončilo četbu jejích autobiografických spisů. Zná a cituje sv. Terezii Velkou, Františka Saleského; ale obdivuje především sv. Augustina a sv. Františka z Assisi. Augustinův génius ji nepřekonatelně přitahuje: přejímá od něho výrazy, jakými mluví o sobě.

Cesta k Bohu byla cestou radosti, cestou lásky. S růstem lásky se její duše rozšířila, žila společenstvím stále širším a živějším. A v tomto společenství měla podíl na bolestech druhých, na jejich radostech, prožívala jejich těžkosti, dávala jim sebe samu. Ale žila také ve společenství svých svatých. Nejvíce ze všech s Pannou Marií. Je opravdu dojemná tato přítomnost Panny Marie v posledních měsících jejího života. Milovala světce, ale bylo by asi přehnané říct, že byli jejími přáteli, s nimiž uzavřela skutečnou intimitu. S výjimkou Panny Marie. Byly to jistě její dvě cesty do Lurd, které oživily něžnou a zvláštní úctu k svaté Panně: tolik jí důvěřovala. Ale lurdský zázrak byl nesporně nade všechno tím, co u ní vytvořilo zcela zvláštní vztah k Panně Marii. Od ní obdržela sladkost, trpělivost a klid a od ní pochopila *bohatství svého stavu a toužila jen po tom, aby ho zachovala* (5. července 1963). Od ní obdržela sílu zvykat si *žít ve tmě, očekávat větší a teplejší světlo než slunce* (10. června 1963). Od ní si troufala žádat, aby se v jejím srdci zrodil *Ježíš tak živý a pravý, jako byl pro ni* (červenec 1963). Cítila, že s Marií žije u paty kříže. Tak v intimitě a účasti na tajemství Panny Marie prožívá Benedikta svůj vztah s Kristem jako matka, která plodí, a jako nevěsta, která s ním žije v jednotě ve smrti.

Bylo to Boží slovo Písma svatého a slovo světců, co živilo Benediktu a uvedlo ji do Božího tajemství?

Přirozeně, čím více nemoc postupovala a připravovala ji o iluzi, že bude žít, a žádala naopak sebezřeknutí, které bylo stále větší, nahrazovala četbu milovaných autorů četba Nového zákona a duchovní literatury. Musíme však uznat význam, jaký měla tato četba pro její formaci. Snad na počátku její cesty to byli spíše spisovatelé a básníci, kteří ji živili, než dorazila až na dno. Máme snad z toho vyvozovat, že její četba byla méně náboženská? Benedikta žijící ve své modernosti snad

potřebovala také lidsky a literárně silnější stravu než je ta, kterou může dát většina textů křesťanské spirituality posledních staletí. Znála blahoslavená Anděla svatou Kateřinu Janovskou? Jakkoliv se spisy svaté Terezie staly v posledních letech jejím každodenním pokrmem, její četby měly rozmanitý ráz. Duchovní autor, od kterého žádala přednostně slova, aby mohla hovořit o sobě, byl svatý Augustin. Co pochopila Benedikta z jeho hojné četby? Musíme se ptát hlouběji: měla četba, které bylo tolik, rozhodující vliv na její duchovní vzestup? Otevřela jí určitý horizont, provázela ji na cestě ke světlu, které ji osvětlovalo v posledních měsících její slepoty? Zdá se nám, že musíme vyloučit, že by tato četba pro duši, jako byla její, tak otevřenou pravdě, tak žiznivou po životě, byla jen určitou zábavou a ryze estetickým potěšením. Všechno v ní se od počátku mládí stávalo stimulem k vnitřnímu zdokonalení, ne-li náboženskému, tak alespoň duchovnímu. Ve svém deníku si r. 1953 napsala: *Stále mám na mysli dvě myšlenky, které jsem četla v Bratřích Karamazových: „Žijeme v ráji, ale nechceme to vědět, ale kdybychom to chtěli vědět, zítra bychom všichni byli v ráji.“ A: „Jsmo vinni za všechno a za všechny.“*

Jsou to dvě intuice, které ozářily její duši a otevřely její obdivuhodnou cestu.

Pravdou je, že nikdo nás ničemu nenaučí, jestliže k nám v nitru nepromlouvá Pán. Učila se tomu od svatého Augustina, z jeho *De Magistro*. Jestliže duchovní

život Benedikty byl postupným uskutečňováním těch pravd, které jí ukázala četba Dostojevského, je to proto, že Duch Svatý ji již povolal na tuto její cestu. Proto ony dvě myšlenky z Dostojevského mohou představovat poselství jejího života.

Nevím, jestli světci, které milovala, ji mohli říct více. Jak jsme řekli, její každodenní četbou byly *Dějiny duše*. Všichni svatí, které milovala, jí dali něco, pokládala se za žákyni všech a pro některé byla sestrou. A přece nikdo z nich nezapůsobil na ni hlouběji než stránky z Karamazových.

Žádné utrpení ani pokoření nemohlo pro ni znamenat zamlžení krásy stvoření, žádné utrpení ani pokoření ji nemohlo zbavit vnímavosti pro zázrak života. Poznala okamžiky tmy, úzkosti, pokušení ke vzpouře, ale nic nedokázalo uhasit její radost, nic nepotlačilo její zpěv.

Benediktin život je básnické dílo: okouzljuje heroismem ctností, ale ještě více jako zjevení duchovní krásy. Ve své hluchotě, ve své slepotě podává svědectví, že ráj je pro nás již otevřen; jestliže chceme, můžeme v něm být od této chvíle. To se mi jeví jako nauka Benedikty, jako její poselství. Ve své smrti žije tajemstvím zmrtyvýchvstání, přítomností živé lásky, jejímž je sama znamením. V ní propuká božský život a z rozpadání v nemoci vychází jako přetvořena: právě když už neměla co dát, mohla dávat lidem Boha.

Konec

www.figlididio.it (Překlad -lš-)

Vigilie za počatý lidský život

sobota 1. prosince 2012 před 1. nedělí adventní

Budou to již dva roky, kdy Svatý otec Benedikt XVI. vedl v bazilice Sv. Petra ve Vatikánu slavnostní **vigilii za počatý lidský život**. Kona-la se v sobotu 27. listopadu 2010 během prvních nešpor 1. neděle adventní a přáním Svatého otce bylo, aby se vigilie slavila ve všech kostelích. Česká biskupská konference zařadila tuto slavnost do liturgického kalendáře a v každé diecézi naší vlasti se konaly v ten den pobožnosti s modlitbami za ochranu lidského života od početí až do přirozené smrti.

Pro tuto příležitost byla vydána sbírka modliteb **Dvanáct perel pro Ježíše**, v jejímž úvodu P. Pavel Maria Mayer OP z *Hnutí Pro život ČR* napsal:

„K modlitbám za ochranu lidského života od početí až do přirozené smrti nás vybízí Svatý otec Benedikt XVI. Tato vigilie je jednou z našich možných odpovědí na jeho výzvu. Víme dobře, jak je potřeba modlitby, ale též sebezáporu, kajicnosti a postu, když jde o vážnou věc. Neucta k daru života, usmrcování dosud nenarozených dětí, hrozba eutanázie, manipulace a likvidování lidských embryí v rámci asistované reprodukce, to jsou zajisté vážné věci – hříchy, které volají do nebe.

Ve vigilii za počatý lidský život chceme vyprošovat obrácení a Boží milosrdenství pro ty, kdo mají na těchto zlech

účast, ale též ochranu a bezpečí pro všechny, kdo jsou na životě ohroženi. Chceme též prosit za zrušení nespravedlivých zákonů, podle kterých je nelegitimně pošlapáváno první základní lidské právo – právo na život... Kéž náš dobrý Bůh přijme modlitby a oběti, které mu společně přineseme za ochranu počatého lidského života.“

Myslím, že by bylo více než tragické, kdyby se na tuto iniciativu Svatého otce zapomělo. Potratový zákon totiž legalizovala většina států, které tak budují své země na zločinu. Jen modlitbami, prosbami a dobrovolným pokáním můžeme oddálit a zmírnit trest, který si naše generace na sebe přivolala. Ale najde se v našem národě dostatek sepnutých dlaní a otevřených srdcí pro Boží věc?

Jako členka Hnutí Pro život se při našich akcích setkávám s různými názory. Ale ani při rozmlouvách s lidmi, kteří jsou pro potraty, jsem nikdy neslyšela, že by potrat byla správná věc. A přesto jej schvaluji. Vnímám v tomto postoji určitou rezignaci vedoucí k přijetí zrůdného názoru, že v těžkých životních situacích je potrat nejpříjemnější (nejsnadnější) řešení.

Nenechali jsme se ale i my křesťané paralyzovat tímto postojem? Lhostej-

nost ke všem těm zlům se převalila přes naše srdce a my jsme se zabydleli ve své otupělosti a pohodlnosti, jako by se nás to netýkalo, ať se postarají jiní. Jako by nám Pán Ježíš neřekl: „*Cokoliv jste neučinili těmto nejmenším, ani mne jste neučinili!*“ Přemýšleli jsme někdy o tom, že toto slovo nás jednou bude soudit?

Kéž bychom letošní rok přijali láskyplné pozvání našeho nebeského Otce pracovat na jeho vinici pro záchranu světa. Kéž bychom svou osobní iniciativou přivedli

i ostatní kolem nás ke společné modlitbě za záchranu nejslabších. Letošní první adventní neděle připadá na 2. prosince 2012, to znamená, že první prosincovou sobotu, kdy mnozí z nás se budou shromažďovat na mariánských poutních místech či večeradlech, můžeme Bohu nabídnout společné

zadostiučinění skrze Neposkvrněné Srdce naší Matky. Věřme, že Boží milost pronikne i ty největší temnoty a přinese tolik potřebné obrácení srdcí a změnu veřejného smýšlení.

*Markéta Maria Tomečková,
členka Hnutí Pro život*

Modlitba papeže Benedikta XVI. za počatý život

Pane Ježíši, Ty věrně navštěvuješ a naplňuješ svou přítomností církve i historii lidí; Ty nás v podivuhodné Svátosti svého Těla a své Krve činíš účastníky Božského života a dáváš nám předem zakoušet radost věčného života; Tobě se klaníme a dobrořečíme Ti. V hlubokém klanění před Tebou, pramenem a milovníkem života, reálně přítomným a živým uprostřed nás, vyprošujeme Tvou milost. Kéž v nás přebývá úcta ke každému rodičímu se lidskému životu.

Uschopni nás pohlížet na plod mateřského lůna jako na Stvořitelovo úchvatné dílo. Učiň, ať je naše srdce ochotné k velkodušnému přijetí každého dítěte, které spěje k životu. Požehnej rodinám, posvěcuj spojení manželů, dopřej plodnost jejich lásce. Doprovázej světlem svého Ducha usnesení zákonodárných shromáždění, aby národy a státy uznávaly a respektovaly posvátnost života, a to každého lidského života.

LITURGICKÁ ČTENÍ – dokončení ze str. 3

A jako je lidem určeno, že musí jednou umřít, a pak nastane soud, podobně je tomu i u Krista: když byl jednou podán v oběť, aby na sebe vzal hříchy celého množství lidí, objeví se podruhé – ne už pro hříchy – ale aby přinesl spásu těm, kteří na něho čekají.

Evangelium – Mk 12,38–44

Ježíš učil zástupy: „Varujte se učitelů Zákona! Chodí rádi v dlouhých řízách, mají rádi pozdravy na ulicích, první sedadla v synagogách a čestná místa na hostinách; vyjídají vdovám domy

pod záminkou dlouhých modliteb. Ty stihne tím přísnější soud.“ Potom se posadil proti chrámové pokladnici a díval se, jak lidé dávají do pokladnice peníze. Mnoho boháčů dávalo mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a dala dvě drobné mince, asi tolik jako pár halířů. Zavolal své učedníky a řekl jim: „Amen, pravím vám: tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž tam dali ze svého nadbytku, ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí.“

Ved' činnost vědců a lékařů tak, aby pokrok přispíval k celkovému dobru osob a nikdo nemusel trpět útlakem a nespravedlností. Daruj tvůrčí lásku úředníkům a ekonomům, aby uměli vytušit a rozvíjet dostatečné předpoklady k tomu, aby se mladé rodiny mohly radostně a klidně otvírat zrození nových potomků. Utěšuj manželské páry, které trpí tím, že nemohou mít děti, a ve své dobrotě jim pomáhej.

Vychovávej všechny k péči o sirotky či opuštěné, aby mohli zakoušet vroucnost Tvé Lásky a útěchu Tvého Božského Srdce. Spolu s Marií, Tvou Matkou, plnou víry, v jejímž lůně jsi přijal naši lidskou přirozenost, očekáváme od Tebe, svého jediného pravého Spasitele a Dobra, sílu milovat a sloužit životu, a toužíme po stálém životě v Tobě, ve společenství Blažené Trojice. Amen.

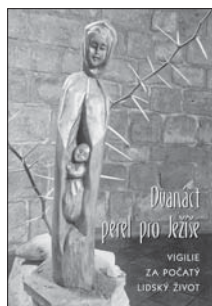
(První nešpory se Svatým otcem Benediktem XVI. za počatý život)

Modlitba Jana Pavla II.

Ó Maria, jitřenka nového světa, matka živých, tobě jediné svěřujeme celou oblast života: pohlédni, Matko, na nesčetné množství dětí, které se nesmějí narodit, chudých, kterým žít připadá tak těžké, žen a mužů, kteří snášejí nelidské ukrutnosti, starých a nemocných, kterým lidská lhostejnost nebo falešný soucit působí smrt.

Učiň, aby ti, kdo věří v tvého Syna, jasné poznávali evangelium života a s láskou ho zvěstovali lidem naší doby.

Uděl jim milost, aby ho přijímali jako zcela nový dar, aby ho s radostí a vědomostí slavili v celém svém životě a zároveň ve stálosti a horlivé vytrvalosti vydávali o něm svědectví a tak mohli spolu se všemi lidmi dobré vůle vytvořit civilizaci pravdy a lásky ke slávě a chvále Boha, tvůrce a milovníka života.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 117x170 mm, 88 stran, 80 Kč

CO JE TO VÍRA? - dokončení ze str. 2

nýbrž jediné přijmout jako dar, a který je základem, na kterém lze beze strachu žít. A tuto osvobozující a ubezpečující jistotu víry musíme být schopni zvěstovat slovem a ukazovat svým křesťanským životem.

Kolem sebe však denně vidíme, že mnozí jsou k této zvěsti indiferentní nebo ji odmítají. V závěru Markova evangelia, které jsme dnes vyslechli, stojí tvrdá slova Zmrtvýchvstalého, který říká: „Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen“ (Mk 16,16), ztratí sebe sama. Chtěl bych vás vybídnout, abychom se nad tím zamysleli. Důvěra v působení Ducha Svatého nás musí vždycky vést k šíření a hlásání evangelia, k odvážnému svědectví víry. Avšak kromě možnosti pozitivní odpovědi na dar víry je zde také riziko odmítnutí evangelia, nepřijetí oživujícího setkání s Kristem. Tento problém formuloval již svatý Augustin ve svém komentáři k podoběnsství o rozsévání: „Mluvíme, rozséváme, rozhazujeme sémě. Existují takoví, kteří pohrdají, kteří namítají a kteří se vysmívají. Pokud se jich budeme obávat, nebudeme mít co rozsávat a v den žní zůstaneme bez sklizně. Proto přichází sémě do dobré půdy.“ (*Promluvy o křesťanské kázni* 13,14) Odmítnutí nás tedy nemůže odradit. Jako křesťané jsme svědectvím plodné půdy: naše víra i přes naše omezení ukazuje, že existuje dobrá půda, kde sémě Božího Slova přináší hojné plody spravedlnosti, pokoje a lásky, nového lidství a spásy. A celé dějiny církve se všemi problémy dokazují, že existuje dobrá půda, existuje dobré sémě a přináší plody.

Ptejme se: Odkud čerpá člověk onu otevřenost srdce a myslí, aby věřil v Boha, který se stal viditelným v Ježíši Kristu, zabitým a vzkříšeným, a aby přijal jeho spásu, takže On a jeho evangelium jsou vodítkem a světlem života? Odpověď zní: Můžeme věřit v Boha, protože se k nám přibližuje a dotýká se nás, protože Duch Svatý – dar Zmrtvýchvstalého – nás uschopňuje přijímat živého Boha. Víra je tedy především nadpřirozeným darem, Božím darem. Druhý vatikánský koncil praví: „K tomu, aby se nám dostalo této víry, je potřebná předcházející a pomáhající Boží milost a vnitřní

pomoc Ducha Svatého, aby se on dotkl srdce a obrátil je k Bohu, otevřel duchovní zrak a dal »všem, aby s radostí souhlasili s pravdou a věřili v pravdu.« (*Dei Verbum* 5) Základem naší pouti víry je křest, svátost, která nás obdařuje Duchem Svatým, činí z nás Boží děti v Kristu a uvádí do společenství víry, do církve. Věřit nelze ze sebe sama bez předchozí milosti Ducha a nevěříme sami, nýbrž spolu s bratry. Počínaje křtem je každý věřící povolán oživovat a osvojovat si vyznání víry společně s bratry.

Víra je darem Božím, ale je také hluboce svobodným a lidským úkonem. *Katechismus katolické církve* to říká jasně: „Není možné věřit bez milosti a vnitřní pomoci Ducha Svatého. Není ovšem méně pravdivé, řekneme-li, že věřit je ryze lidský úkon. Není totiž v rozporu ani s lidskou svobodou, ani s rozumem.“ (KKC 154) Ba naopak, obojí implikuje a povznáší v jakési životní sázce, která je určitým exodem, vyjitím z nás samých, z vlastních jistot, z vlastních myšlenkových schémat, abychom se svěřili působení Boha, který nám ukazuje svoji cestu vedoucí k dosažení pravé svobody, naší lidské identity, pravé radosti srdce a pokoje se všemi. Věřit znamená svěřit se v naprosté svobodě a radostně prozřetelnostnímu plánu Boha s dějinami, jak to učinil praotec Abraham a jak to učinila Maria Nazaretská. Víra je tedy určitý souhlas, kterým naše mysl a naše srdce přitakávají Bohu a vyznávají přítom, že Ježíš je Pán. A toto přitakání přetváří život, otevírá cestu k plnosti smyslu, obnovuje ji a obohacuje radostí a důvěryhodnou nadějí.

Draží přátelé, naše doba vyžaduje od křesťanů, aby byli uchváćeni Kristem, rostli ve víře díky důvěrnému kontaktu s Písmem svatým a svátostmi. Aby byli lidmi, kteří jsou jakoby otevřenou knihou, která podává zkušenost nového života v Duchu, přítomnost onoho Boha, který je nám oporou na cestě a otevírá nás k životu, který nebude mít konce. Děkuji.

*Přeložil Milan Glaser SJ
(Česká sekce
Vatikánského rozhlasu)*

Pondělí 12. 11. 2012: 6:05 Octava dies (693. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Hudební magazín Mezi pražci **7:15** Poselství svatých: Ignác z Loyoly **7:25** Terra Santa News (41. díl): 7. 11. 2012 **7:45** Přejeme si... **8:00** Post Scriptum s P. Rechtenbergem **8:20** Godzone magazín [P] **8:50** Mgr. Jan Špilar – Vlasy v Bibli **9:45** Sme ich rodina **10:00** Pražská Loreta **10:25** Ukrajinská zastavení **10:45** Léta letí k andělům (53. díl): Jiří Kotalík **11:05** NOEkreace (156. díl) **11:15** Noeland (59. díl) **11:45** Bible pro nejmenší: Eliáš **11:50** Sedmihlásky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Záznam koncertu z kostela P. Marie v Přívoze (SHF 2010) [P] **13:25** Jaroslav Sucháček **13:40** Octava dies (693. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Smysl utrpení **14:25** Příroda a Natura 2000 (16. díl): Děhylovský potok – Štěpán, ptačí oblast Poodří **14:55** ThDr. Josef Hromádka – Jan Ámos Komenský, poutník naděje **15:50** Na koberečku **16:05** V posteli POD NEBESY IV. (2. díl) **17:00** NOEparáda (190. díl) [L] **17:45** Sedmihlásky **17:50** Bible pro nejmenší: Ester [P] **18:00** Festival dobrých zpráv 2012: Soutěžní snímky festivalu [P] **0:05** Kulatý stůl: Farní charita Starý Knín **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 13. 11. 2012: 6:05 Rodina odvedle **6:35** Felix Mendelssohn-Bartholdy: Oratorium op. 70 Eliáš **8:20** Cesta k andělům (67. díl): Mons. Jan Graubner **9:10** Svědek naděje (2. díl): Svatý Kopeček **9:45** Střední cesta **10:05** Octava dies (693. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:35** Mgr. Jan Špilar – Vlasy v Bibli **11:30** Budu pomáhat: vedlebe.cz **11:40** Sedmihlásky **11:45** Bible pro nejmenší: Ester **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (31. díl): Dechovka **12:35** Ars Vaticana (23. díl) **12:45** Smysl utrpení **13:00** Don Rua – nástupce **13:25** Přejeme si... **13:40** Kulatý stůl: Farní charita Starý Knín **15:10** Poselství svatých: Ignác z Loyoly **15:20** Město Bohumín **15:35** Léta letí k andělům (53. díl): Jiří Kotalík **16:00** Záznam mše svaté, při které byla svatořečena Anežka Česká 1989 **18:00** Noeland (59. díl) **18:30** Bible pro nejmenší: Šadrak, Měšak a Abed-nego [P] **18:35** Sedmihlásky **18:40** Dávní hrdinové: Plavat nebo zemřít **19:10** NOEkreace (156. díl) **19:20** Svatá Anežka **19:40** Zpravodajské Noeviny (438. díl): 13. 11. 2012 [P] **20:00** Interview s milosrdnou láskou: Sv. Vincent de Paul & sv. Lujza de Marillac [P] **20:45** Nadace Divoké husy **21:00** Hlubinami vesmíru SPECIÁL: Zatmění slunce v Austrálii [L] **22:35** Zpravodajské Noeviny (438. díl): 13. 11. 2012 **22:50** Přejeme si... **23:05** Post Scriptum s P. Rechtenbergem **23:25** Terra Santa News (41. díl): 7. 11. 2012 **23:50** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (64. díl) **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 14. 11. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny (438. díl): 13. 11. 2012 **6:20** ThDr. Josef Hromádka – Jan Ámos Komenský, poutník naděje **7:20** NOEkreace (156. díl) **7:30** Pro víta mundi (8. díl): sr. Marie Fidelis Šilerová **8:10** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (64. díl) **9:30** Ars Vaticana (23. díl) **9:45** Řezbáři bez hranic **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **11:30** Dolníhrádké slavnosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Bol som mimo: Od teraz po tvojom – Denis Blaho **13:05** Smíření **13:40** Post Scriptum s P. Rechtenbergem **14:00** Ars Vaticana (23. díl) **14:10** Octava dies (693. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:40** Na koberečku **14:50** Hudební magazín Mezi pražci **15:30** Stavitelé měst **15:40** Zpravodajské Noeviny (438. díl): 13. 11. 2012

16:00 Sedmihlásky **16:05** NOEparáda (190. díl) **16:45** V posteli POD NEBESY IV. (3. díl) [P] **17:35** Přejeme si... [P] **17:50** Bible pro nejmenší: Ježíšovy zázraky [P] **18:00** Večer chval – Generácia KIOBK: Přímý přenos chválicího programu ze slovenského Ružomberka v rámci Godzone Tour 2012. [L] **20:30** Terra Santa News (42. díl): 14. 11. 2012 [P] **20:50** PhDr. Jan Hábl, Ph.D. – I když se nikdo nedívá [P] **21:40** BET LECHEM – vnitřní domov (10. díl): Annamária d Almeida – beninská Slovenka **22:00** NOEkreace (156. díl) **22:10** Příroda a Natura 2000 (16. díl): Děhylovský potok – Štěpán, ptačí oblast Poodří **22:40** Generální audience papeže Benedikta XVI. **23:15** Felix Mendelssohn-Bartholdy: Oratorium op. 70 Eliáš **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 15. 11. 2012: 6:05 Smíření **6:35** Shora dané: Vendelín Baláz **6:45** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **7:05** BET LECHEM – vnitřní domov (10. díl): Annamária d Almeida – beninská Slovenka **7:20** Platinové písničky (31. díl): Dechovka **7:50** Restituční polemika **8:55** Smysl utrpení **9:10** Interview s milosrdnou láskou: Sv. Vincent de Paul & sv. Lujza de Marillac **10:00** Kulatý stůl: Farní charita Starý Knín **11:30** Přejeme si... **11:45** Bible pro nejmenší: Ježíšovy zázraky **11:50** Sedmihlásky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Felix Mendelssohn-Bartholdy: Oratorium op. 70 Eliáš **13:50** Terra Santa News (42. díl): 14. 11. 2012 **14:10** Don Rua – nástupce **14:35** Pro víta mundi (8. díl): sr. Marie Fidelis Šilerová **15:15** Poselství svatých: Ignác z Loyoly **15:25** Rodina odvedle **16:00** Zpravodajské Noeviny (438. díl): 13. 11. 2012 **16:15** Svědek naděje (3. díl): Hradec Králové **16:40** Ars Vaticana (24. díl) [P] **16:50** Město Bohumín **17:05** Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeži **17:30** Ukrajinská zastavení **17:50** NOEkreace (156. díl) **18:05** Dávní hrdinové: plavat nebo zemřít **18:30** Bible pro nejmenší: Saul se stal Pavlem [P] **18:35** Sedmihlásky **18:40** Cesta k andělům (67. díl): Mons. Jan Graubner **19:30** Budu pomáhat: Zajíček na koni [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny (439. díl): 15. 11. 2012 [P] **20:00** Cvrlikání: Epy de Mye [L] **21:10** Putování po evropských kláštřech: Trapistický klášter v Diepenveen, Nizozemí [P] **21:45** Zpravodajské Noeviny (439. díl): 15. 11. 2012 **22:05** Post Scriptum s Mons. Dominikem Dukou [P] **22:25** Přejeme si... **22:40** Sme ich rodina **22:50** Octava dies (693. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:20** NOEparáda (190. díl) **0:05** Zpravodajské Noeviny (439. díl): 15. 11. 2012 **0:20** V posteli POD NEBESY IV. (3. díl) **1:10** Střední cesta **1:25** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 16. 11. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny (439. díl): 15. 11. 2012 **6:20** NOEkreace (156. díl) **6:30** NOEparáda (190. díl) **7:10** Hlubinami vesmíru s dr. Tomášem Grátem, aktuality 2012 **8:00** Příroda a Natura 2000 (16. díl): Děhylovský potok – Štěpán, ptačí oblast Poodří **8:30** Stavitelé měst **8:40** PhDr. Jan Hábl, Ph.D. – I když se nikdo nedívá **9:30** Drslavice **9:40** Dávní hrdinové: Plavat nebo zemřít **10:10** Na koberečku **10:20** Jak potkávat svět: převor P. Siostrzonek, R. Putzlacher a M. Pikus **11:45** Bible pro nejmenší: Saul se stal Pavlem **11:50** Sedmihlásky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** V posteli POD NEBESY IV. (3. díl) **13:10** BET LECHEM – vnitřní domov (10. díl): Annamária d Almeida – beninská Slovenka **13:25** Ars Vaticana (24. díl) **13:40** Záznam koncertu z kostela P. Marie v Přívoze (SHF 2010) **15:00** Děti Ventanas **15:25** Smíření **16:00**

Zpravodajské Noeviny (439. díl): 15. 11. 2012 **16:15** Dobrý Pastier **16:50** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **17:10** Interview s milosrdnou láskou: Sv. Vincent de Paul & sv. Lujza de Marillac **18:00** Noeland (59. díl) **18:30** Bible pro nejmenší: Pavlovy cesty [P] **18:35** Sedmihlásky **18:40** Múzeum Kysuckej dediny vo Výchylovke **19:00** Stavitelé měst **19:10** Putování po evropských kláštřech: Trapistický klášter v Diepenveen, Nizozemí **19:45** Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod Lopeníkem [P] **20:00** Festival dobrých zpráv 2012: Soutěžní snímky festivalu – 1. část [P] **23:05** Cesta k andělům (67. díl): Mons. Jan Graubner **0:05** Přejeme si... **0:20** Poselství svatých: Ignác z Loyoly **0:30** Svědek naděje (3. díl): Hradec Králové **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 17. 11. 2012: 6:05 Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod Lopeníkem **6:15** Post Scriptum s Mons. Dominikem Dukou **6:35** Svědek naděje (3. díl): Hradec Králové **7:00** Dávní hrdinové: Plavat, nebo zemřít **7:25** Sedmihlásky **7:30** Noeland (59. díl) **8:00** NOEparáda (190. díl) **8:40** Zpravodajské Noeviny (439. díl): 15. 11. 2012 **9:00** Festival dobrých zpráv 2012: Soutěžní snímky festivalu – 2. část **12:05** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (9. díl): Mše svatá za vyprošení lásky **13:40** Cvrlikání: Epy de Mye **14:45** NOEkreace (156. díl) **14:55** BET LECHEM – vnitřní domov (10. díl): Annamária d Almeida – beninská Slovenka **15:10** Střední cesta **15:25** Platinové písničky (31. díl): Dechovka **16:00** Terra Santa News (42. díl): 14.11.2012 **16:19** **16:20** Hudební magazín Mezi pražci **17:00** Festival dobrých zpráv 2012: Slavnostní vyhlášení výsledků a zakončení festivalu [L] **18:20** Sedmihlásky **18:25** Bible pro nejmenší: Pavlovy cesty **18:30** Hlubinami vesmíru SPECIÁL: Zatmění slunce v Austrálii 2012 **20:00** Poslední noc Johanky z Arku: La dernière Nuit de Jeanne d Arc **21:05** 22 hláv **21:45** November + **20** **22:15** Don Rua – nástupce **22:40** Smysl utrpení **22:55** Budu pomáhat: Zajíček na koni **23:05** ThDr. Josef Hromádka – Jan Ámos Komenský, poutník naděje **0:05** Záznam koncertu z kostela P. Marie v Přívoze (SHF 2010).

Neděle 18. 11. 2012: 6:15 Hudební magazín Mezi pražci **6:55** Noemova pošta: listopad **8:25** Cvrlikání: Epy de Mye **9:30** Mše svatá z Baziliky sv. Mikuláše v Trnavě v rámci Trnavské novény [L] **11:20** Ars Vaticana (24. díl) **11:30** BET LECHEM – vnitřní domov (10. díl): Annamária d Almeida – beninská Slovenka **11:45** Na koberečku **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:20** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:10** Platinové písničky (32. díl): Dechovka **13:45** Pro víta mundi (10. díl): Mons. ThDr. Antonín Huvar **14:25** Transport **15:00** PhDr. Jan Hábl, Ph.D. – I když se nikdo nedívá **15:50** Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani **16:05** Přejeme si... [P] **16:20** NOEkreace (157. díl) [P] **16:30** Dávní hrdinové: Útěk za svitu hvězd [P] **16:55** Sedmihlásky [P] **17:00** Noeland (60. díl) [P] **17:30** V posteli POD NEBESY IV. (3. díl) **18:20** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (9. díl): Mše svatá za vyprošení lásky **20:00** Pocta českým světcům [P] **21:30** Octava dies (694. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **22:05** Interview s milosrdnou láskou: Sv. Vincent de Paul & sv. Lujza de Marillac **22:50** Cizinci mezi námi: Sahraa Karimi **23:00** Ars Vaticana (24. díl) **23:10** Světec dvou národů **23:40** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Dnes vás zvu k modlitbě na mé úmysly. Obnovte píšť a modlitbu, neboť Satan je lstivý a přitahuje mnoho srdcí do hřichu a věčné záhuby. Já vás volám ke svatosti, děti moje, a k životu v milosti. Klanějte se mému Synu, aby On vás naplnil svým pokojem a svou láskou, po kterých toužíte. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje 25. října 2012

Prodáváme PUZZLE BETLÉMA,

260-920 dílků. Cena s poštovným je 150, 280 a 400 Kč. Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 87/20, 674 01 Třebíč • trebicmartin@volny.cz • tel. 568 840 522 nebo 728 133 220. Více na www.volny.cz/trebicmartin.

CENTRUM NADĚJE A POMOCI, BRNO, VODNÍ 13

15. 11. 2012 začíná v CENAP interaktivní kurz pro snoubence a novomanžele **O MANŽELSTVÍ** – čtyři setkání s tématy: Opravdová láska, Komunikace, Lidská sexualita a Život rodiny. Hledáte odpovědi na otázky, zda má manželství smysl? Může být vůbec manželství harmonické? Opravdu přemýšlí a jedná žena jinak než muž? Pak je tento kurz právě pro Vás! CENAP pořádá **od 20. 11. 2012 KURZ PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ**. Během cyklu čtyř na sebe navazujících setkání se pro svůj osobní život naučíte, jak nalézt období vhodné k početí, stejně jako se spolehlivě početí vyhnout s účtou k životu a rodině.

Mluvíme s našimi dětmi o všem, co chtějí vědět. Na rodičích záleží, jak budou přistupovat ke své sexualitě a k druhým lidem. Workshop **SEXUALITA – JAK O NÍ S DĚTMI HOVOŘIT**, který pořádá CENAP 22. 11. 2012, je určen pro rodiče a prarodiče dětí předškolního a mladšího školního věku. CENAP zve lékaře, zdravotníky, poradce PPR a všechny další zájemce na odborný akreditovaný seminář k problematice přirozeného plánování rodičovství **Heidelberské ozvěny – podněty z mezinárodní konference PPR**, který se koná 23. 11. 2012.

Přihlášky na všechny akce najdete na www.cenap.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

10. – 17. LISTOPADU 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 11.	PO 12. 11.	ÚT 13. 11.	ST 14. 11.	ČT 15. 11.	PÁ 16. 11.	SO 17. 11.									
Antifona	1136	1262	1708	1924	1741	1961	1181	1311	1197	1329	1213	1346	1768	1990		
Žalm	784	883	786	884	786	884	784	883	784	883	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1708	1925	1864	1796	1182	1312	1198	1330	1213	1346	1769	1990		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1865	1797	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	813	914	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1710	1926	1865	1797	1186	1317	1201	1334	1217	1351	1770	1991		
Antifona k Zach. kantiku	725	818	1710	1927	1865	1797	1186	1317	1202	1334	1218	1351	1780	2002		
Prosby	1140	1268	1711	1927	1744	1963	1186	1317	1202	1334	1218	1351	1771	1992		
Závěrečná modlitba	725	818	1589	1795	1866	1797	1187	1318	1590	1800	1591	1801	1592	1802		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	725	818	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
SO 10. 11.																
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1714	1932	1866	1798	1192	1323	1207	1340	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1867	1799	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1747	1966	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1717	1934	1867	1799	1196	1327	1211	1344	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	725	818	725	819	1717	1935	1867	1799	1196	1328	1211	1344	1227	1361	726	819
Prosby	1135	1261	1149	1277	1718	1936	1750	1969	1196	1328	1211	1345	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	725	818	725	818	1589	1795	1866	1797	1197	1329	1590	1800	1591	1801	726	820
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 11. 11. – 32. neděle

v mezidobí

1. čt.: 1 Král 17,10-16

Ž 146(145),6c-7.8-9a.9bc-10

Odp.: 1 (Duše má, chval Hospodina!
Nebo: Aleluja.)

2. čt.: Žid 9,24-28

Ev.: Mk 12,38-44

Slovo na den: *Dala všechno.*

Pondělí 12. 11. – památka

sv. Josafata

1. čt.: Tit 1,1-9

Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6

Odp.: srov. 6 (To je pokolení těch,
kdo hledají tvou tvář, Hospodine!)

Ev.: Lk 17,1-6

Slovo na den: *Dej nám více víry!*

Úterý 13. 11. – památka sv. Anežky
České

1. čt.: Tit 2,1-8.11-14

Ž 37(36),3-4.18+23.27+29

Odp.: 39a (Spravedlivým přichází
spása od Hospodina.)

Ev.: Lk 17,7-10

Slovo na den: *Přepásěj se.*

Středa 14. 11. – ferie

1. čt.: Tit 3,1-7

Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6

Odp.: 1 (Hospodin je můj pastýř,
nic nepostrádám.)

Ev.: Lk 17,11-19

Slovo na den: *Stát opodál.*

Čtvrtek 15. 11. – nez. pam.

sv. Alberta Velikého

1. čt.: Flm 7-20

Ž 146(145),6c-7.8-9a.9bc-10

Odp.: 5a (Šťastný, komu pomáhá
Bůh Jakubův. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Lk 17,20-25

Slovo na den: *Boží království
nepřichází tak, že by se to dalo
pozorovat.*

Pátek 16. 11. – nez. pam. sv. Mar-

kéty Skotské nebo sv. Gertrudy

1. čt.: 2 Jan 4-9

Ž 119(118),1.2.10.11.17.18

Odp.: 1b (Blaze těm, kteří krácejí
v zákoně Hospodinově.)

Ev.: Lk 17,26-37

Slovo na den: *Své věci.*

Sobota 17. 11. – památka

sv. Alžběty Uherské

1. čt.: 3 Jan 5-8

Ž 112(111),1-2.3-4.5-6

Odp.: 1a (Blaze muži, který se bojí
Hospodina. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Lk 18,1-8

Slovo na den: *Stále se modlit.*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

JAKO BYCHOM DNES ZEMŘÍT MĚLI

Miloš Doležal

Advent 1949, zasněžená mrazivá Vysočina, nedělní dopoledne 11. prosince. V malém kostele v Číhošti se při kázání P. Josefa Toufara třikrát zakýval dřevěný oltářní křížek a zůstal zkroucen a vychýlen mimo těžiště. Pohyb křížku vidělo dvacet svědků. Do rozbíhajícího se církevního objasňování se vlomila komunistická Státní bezpečnost. P. Toufar byl zatčen, uvězněn, mučením jej nutili lživě doznat, že vše podvodně sestrojil. Jeho mučednická smrt zhatila chystaný inscenovaný monstrproces. Pro autora základní pohnutkou k sepsání díla nebylo vyvrátit či potvrdit, že se křížek skutečně tajemně zahýbal, ale naléhavá touha pochopit, kdo P. Josef Toufar byl a co všechno v jeho údelu předcházelo dějství posledního. Po létech pátrání, shromažďování dokumentů, snímků i svědeckých výpovědí vznikla kniha skládající ze dvou rovnocenných částí, textové a obrazové, hluboce oslovující obraz kněze Kristova.

*Nová tiskárna Pelhřimov, spol. s r. o.
Váz., přebal, A5, křídlový papír,
448 stran, 380 Kč*

MALÉ DĚJINY KŘESŤANSKÉHO MYŠLENÍ

*Wolfgang Beinert • Z němčiny přeložili Tomáš Jajtner
a Ambrož Šámal*

Dva tisíce let křesťanství změnily svět. Beinertova kniha prezentuje všechna hlavní témata křesťanství: jeho zrození, rozvoj a rozšíření církve, významné osobnosti, klíčové rysy křesťanského myšlení, originální přínos křesťanské kultury i hlavní teologické a etické koncepty. Historicky zaměřené kapitoly zachycují dvacet staletí křesťanské éry, zatímco úvahové pasáže nabízejí obraz křesťanské nauky, zásady i bohatství křesťanské kultury. Obohacením jsou četné chronologické přehledy, citace zásadních křesťanských textů, statistiky, srovnání aj.

*Karmelitánské nakladatelství • První české vydání
Váz., A5, 348 stran, 389 Kč*

MILUJI SVOBODU

Notker Wolf • Z němčiny přeložila Jindra Hubková

Svoboda je v podstatě základem křesťanské víry a jedním z největších darů, které jsme od Boha dostali, základ lidské důstojnosti. Skutečná svoboda je něco jiného než osobní libovůle. Svoboda patří k životu v lásce, k životu pod vládou Kristovou, umožňuje postavit se za to, co je pravdivé a správné. Ve světle křesťanské svobody autor zaujímá stanovisko k aktuálním otázkám života v dnešním světě.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 117x180 mm, 104 stran, 129 Kč*

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM SVĚTLA NA ROK 2013 jsme uveřejnili na této stránce ve Světle číslo 42.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.